

MÉNANDRE

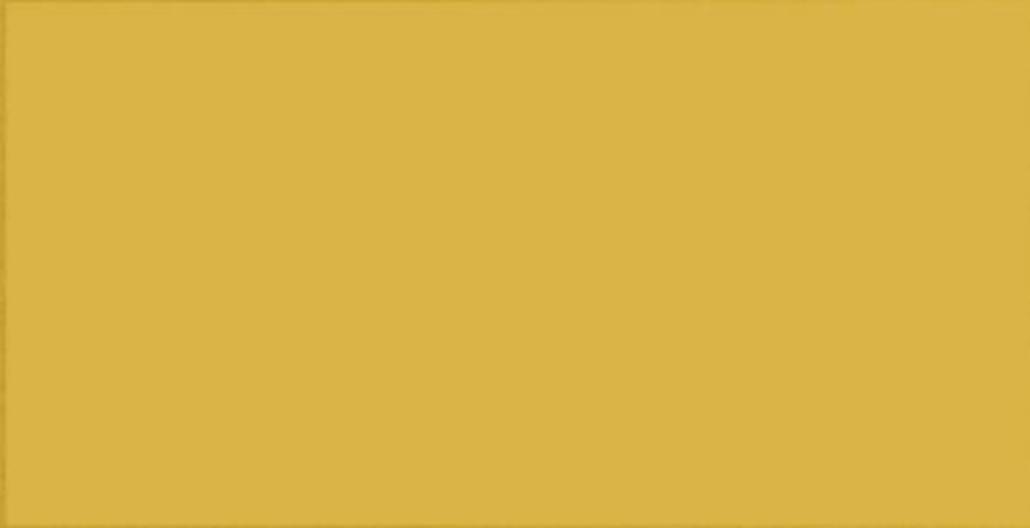
LE DYSCOLOS

SLUB Dresden
zell1

FH
36850
.963
-1,2

FH1

MÉNANDRE
ROMAN

COLLECTION DES UNIVERSITÉS DE FRANCE
UNIVERSITÉ DE STRASBOURG

MÉNANDRE

TOME I

*Il a été tiré de cet ouvrage:
100 exemplaires sur papier pur fil Lafuma
numérotés de 1 à 100.*

REVUE
TOME I

Ménander

COLLECTION DES UNIVERSITÉS DE FRANCE
publiée sous le patronage de l'ASSOCIATION GUILLAUME BUDÉ

MÉNANDRE

TOME I²

LE DYSCOLOS

TEXTE ÉTABLI ET TRADUIT

PAR

JEAN-MARIE JACQUES

Maître-Assistant à la Faculté des Lettres de Bordeaux

PARIS

SOCIÉTÉ D'ÉDITION «LES BELLES LETTRES»

95, BOULEVARD RASPAIL

1963

COLLECTION DES UNIVERSITÉS DE FRANCE
ASSOCIATION GUILLAUME BUDÉ

Technische Universität Dresden
Universitätsbibliothek
Zweigbibliothek: 2610
04. JAN. 1994

FI 1 / 2017 / NI

36850.

963-7,2

Conformément aux statuts de l'Association Guillaume Budé, ce volume a été soumis à l'approbation de la commission technique, qui a chargé M. A. Dain, d'en faire la révision en collaboration avec M. J.-M. Jacques.

© Société d'Édition « LES BELLES LETTRES », Paris, 1963.

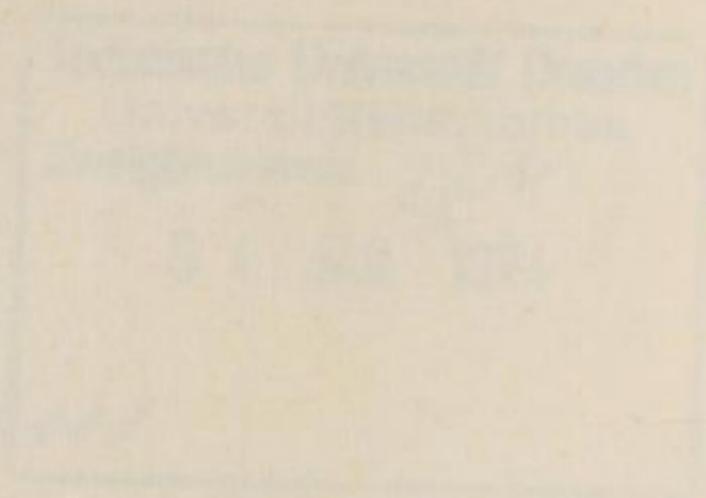
94.8.01051,001

LE DYSCOLOS

TEXTE ÉTABLI ET TRADUIT

PAR

J.-M. JACQUES

INSTITUT FÜR
KUNSTGESCHICHTE
UND ARCHÄOLOGIE
LEIPZIG
VERGLEICHENDE
KUNSTGESCHICHTE
UND ARCHÄOLOGIE
LEIPZIG

ΙΘ ΑΡΙΣΤΟΦΑΝ(ΟΥΣ) ΓΡΑΜΜΑΤΙ(ΚΟΥ)
Η ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Ἐχων θυγατέρα δύσκολος μητρὸς μὲν, ἦν
 ἔγημεν ἔχουσαν υἷόν, ἀπελείφθη τάχος
 διὰ τοὺς τρόπους, μόνος δ' ἐπ' ἀγρῶν διετέλει.
 Τῆς παρθένου δὲ Σώστρατος σφοδρῶς ἐρῶν
 προσήλθεν αἰτῶν· ἀντέπιφθ' ὁ δύσκολος. 5
 Τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς ἔπιθεν· οὐκ εἶχ' ὅ τι ποῆ
 ἐκεῖνος. Ἐμπεσὼν δὲ Κνήμων εἰς φρέαρ
 τὸν Σώστρατον βοηθὸν εἶχε διὰ τάχους.
 Κατηλλάγη μὲν τῇ γυναικί, τὴν κόρην
 τούτῳ δ' ἐδίδου γυναῖκα κατὰ νόμους † ἐρῶν· 10
 τούτου δ' ἀδελφὴν λαμβάνει τῷ Γοργίαι
 τῷ τῆς γυναικὸς παιδί, πρῶτος γενόμενος.

Ἐδίδαξεν εἰς Λήναια ἐπὶ τῆς διδυμογενῆς ἄρχοντος
καὶ ἐνίκᾳ ὑπεκρίνατο Ἀριστόδημος Σκαφεύς·
ἀντεπιγράφεται Μισάνθρωπος.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤ(ΟΣ) ΠΡΟΣΩΠΑ

Πάν	ὁ θεός	
Χαιρέας	ὁ παράσιτος	
Σώστρατος	ὁ ἐρασθεὶς	
Πυρρίας	ὁ δοῦλος	
Κνήμων	ὁ πατήρ	5
παρθένος	θυγάτηρ Κνήμων(ος)	
Δῶος	ὁ δοῦλ[ος]	
Γοργίας	ὁ ἐκ μ[η]τρὸς ἀδελφ[ός]	
Σίκων	μάγειρος	
Γέτας	ὁ δοῦλο[ς]	10
Σιμίκη	γραῦς	
Καλλιππίδης	π[α]τήρ τοῦ Σωστράτ[ου]	

ΔΥΣΚΟΛΟ[Σ]

(ΠΑΝ) Τῆς Ἀττικῆς νομίζεται εἶναι τὸν τόπον
 Φυλὴν, τὸ νυμφαῖον δ' ὅθεν προέρχομαι
 Φυλασίων καὶ τῶν δυναμένων τὰς πέτρας
 ἐνθάδε γεωργεῖν ἱερὸν ἐπιφανὲς πάνυ.
 Τὸν ἄγρον δὲ τὸν [ἐ]πὶ δεξι' οἰκεῖ τουτονὶ 5
 Κνήμων, ἀπάνθρωπός τις ἄνθρωπος σφόδρα
 καὶ δύσκολος πρὸς ἅπαντας <ο>ὐ χαίρων τ' ὄχλωι —
 ὄχλω λέγω; Ζ[ῶ]ν οὗτος ἐπιεικῶς χρόνον
 πολὺν λελάληκεν ἠδέως ἐν τῷ βίωι

οὐδέν, προσηγόρευκε πρότερος δ' οὐδένα 10
 πλήν ἔξ ἀνάγκης, γειτνιῶν παριῶν τ', ἐμέ
 τὸν Πάνα· καὶ τοῦτ' εὐθύς αὐτῷ μεταμέλει,
 εὐ οἶδ'. Ὅμως οὖν τῷ τρόπῳ τοιοῦτος ὢν
 χήραν γυναῖκ' ἔγημε, <τε>τελευτηκότος
 αὐτῆι νεωστὶ τοῦ λαβόντος τὸ πρότερον 15
 ὄου τε καταλελ<ε>ιμμένου μικροῦ τότε.
 Ταύτη ζυγομαχῶν οὐ μόνον τὰς ἡμέρας,
 ἐπιλαμβάνων δὲ καὶ τὸ πολὺ νυκτὸς μέρος,
 ἔζη κακῶς· θυγάτριον αὐτῷ γίνεται·
 ἔτι μᾶλλον. Ὡς δ' ἦν τὸ κακὸν οἶον οὐθέν ἄν 20
 ἕτερον γένοιθ' ὁ βίος τ' ἐπίπονος καὶ πικρός,
 ἀπῆλθε πρὸς τὸν ὄον ἢ γυνὴ πάλιν
 τὸν πρότερον αὐτῆι γενόμενον. Χωρίδιον
 τούτῳ δ' ὑπάρχον ἦν τι μικρὸν ἐνθαδὶ
 ἐν γειτόνων, οὗ διατρέφει νυνὶ κακῶς 25
 τὴν μητέρ' αὐτοῦ πιστὸν οἰκέτην θ' ἕνα
 πατρῷιον. Ἥδη δ' ἐστὶ μειρακύλλιον
 ὁ παῖς ὑπὲρ τὴν ἡλικίαν τὸν νοῦν ἔχων·
 προάγει γὰρ ἢ τῶν πραγμάτων ἐμπειρία.
 Ὁ γέρων δ' ἔχων τὴν θυγατέρ' αὐτὸς ζῆι μόνος 30
 καὶ γραθὴν θεράπαιναν, ξυλοφορῶν σκάπτων τ', ἀεὶ

πονῶν, ἀπὸ τούτων ἀρξάμενος τῶν γειτόνων
καὶ τῆς γυναικὸς μέχρι Χολαργέων κάτω
μισῶν ἐφεξῆς πάντα. Ἡ δὲ παρθένος

γέγονεν ὁμοία τῆι τροφῆι τις, οὐδὲ ἐν 35
εἰδυῖα φλαύρον. Τὰς δὲ συντρόφους ἐμοὶ

Νύμφας κολακεύουσ' ἐπιμελῶς τιμῶσά τε
πέπεικεν αὐτῆς ἐπιμέλειαν σχεῖν τινα
ἡμᾶς· νεανίσκον τε καὶ μάλ' εὐπόρου

πατ[ρ]ὸς γεωργοῦντος ταλάντων κτήματα 40

ἐντα]ῦθα πολλῶν, ἀστικὸν τῆ διατριβῆι,

ἤκο]ντ' ἐπὶ θήραν μετὰ κυνηγέτου τινὸς

....]υ κατὰ τύχην παραβαλόντ' εἰς τὸν τόπον

....]. ἔχειν πῶς ἐνθεαστικῶς ποῶ.

Ταυτ]᾽ ἐστὶ τὰ κεφάλαια. Τὰ καθ' ἕκαστα δὲ 45

....].᾽ εἰάν βούλησθε. Βουλήθητε δέ.

Καὶ γὰ]ρ προσιόνθ' ὄραν δοκῶ μοι τουτονὶ

Pl. 3 τὸν ἐρῶντα τὸν τε συγκ[υνηγετοῦν]θ' ἅμα

αὐτοῖς ὑπὲρ τούτων τι σ[.....]ένους. :

ΧΑΙΡΕ(ΑΣ)

Τί φής; Ἰδὼν ἐνταῦθα παῖδ' ἐλευθέραν 50
 τὰς πλησίον Νύμφας στεφ[ανο]ῦσαν, Σώστρατε,
 ἔρῶν ἀπῆλθες εὐθύς; :

ΣΩΣΤΡΑΤ(ΟΣ) Εὐθ[ύς. (ΧΑ.)] Ὡς ταχύ.

Ἡ τοῦτ' <ἐβ>εβούλευσ' ἐξιὼν ἐρᾶ[ν] τινος; :

(ΣΩ.) Σκώπτεις· ἐγὼ δέ, Χαιρέα, κακῶς ἔχω. :

(ΧΑ.) Ἄλλ' οὐκ ἀπιστῶ. : (ΣΩ.) Διόπερ ἤκω παραλαβὼν
 σέ πρὸς τὸ πρᾶγμα, καὶ φίλον καὶ πρακτικὸν 56
 κρίνας μάλιστα. : (ΧΑ.) Πρὸς τὰ τοιαῦτα, Σώστρατε,
 οὕτως ἔχω. Παραλαμβάνει τις τῶν φίλων
 ἔρῶν ἑταίρας; Εὐθύς ἀρπάσας φέρω,
 μεθύω, κατακάω, λόγον ὄλως οὐκ ἀνέχομαι. 60
 Πρὶν ἐξετάσαι γὰρ ἤτις ἐστί, δεῖ τυχεῖν·
 τὸ μὲν βραδύνειν γὰρ τὸν ἔρωτ' αὔξει πολὺ,
 ἐν τῷ ταχέως δ' ἔνεστι παύσασθαι ταχύ.
 Γάμον λέγει τις καὶ κόρην ἐλευθέραν ;
 Ἔτερός τις εἶμ' ἐνταῦθα· πυνθάνομαι γένος, 65
 βίον, τρόπους· εἰς πάντα τὸν λοιπὸν χρόνον
 μνείαν γὰρ ἤδη τῷ φίλῳ καταλείπομαι,
 ὡς ἂν διοικήσω περὶ ταῦτα. : (ΣΩ.) Καὶ μάλ' εὖ —
 οὐ πάνυ δ' ἀρεσκόντως ἐμοί. : (ΧΑ.) Καὶ νῦν γε δεῖ

ταῦτα διακοῦσαι πρῶτον ἡμᾶς. : (ΣΩ.) Ὁρβριον 70

τὸν Πυρρίαν τὸν συγκυνηγὸν οἴκοθεν

ἐγὼ πέπομφα — : (ΧΑ.) Πρὸς τίν'; :

(ΣΩ.) αὐτῷ τῷ πατρὶ

ἐντευξόμενον τῆς παιδὸς ἢ τῷ κυρίῳ

τῆς οἰκίας ὅστις ποτ' ἐστίν. : (ΧΑ.) Ἡράκλεις,

οἶον λέγεις. : (ΣΩ.) Ἡμαρτον· οὐ γὰρ οἰκέτη 75

ἤρμωστ' ἴσως τὸ τοιοῦτ(ον). Ἀλλ' οὐ ράιδιον

ἐρῶντα συνιδεῖν ἐστὶ τί ποτε συμφέρει.

Καὶ τὴν διατριβὴν ἣτις ἔστ' αὐτοῦ πάλαι

τεθαύμακ'· εἰρήκειν γὰρ εὐθύς οἴκαδε

αὐτῷ παρεῖναι πυθομένῳ τὰνταθθά μοι. : 80

ΠΥΡΡΙΑΣ

Πάρες, φυλάττου, πᾶς ἄπελθ' ἐκ τοῦ μέσου·

μαίνεθ' ὁ διώκων, μαίνεται. : (ΣΩ.) Τί τοῦτο, παῖ; :

(ΠΥ.) Φεύγετε. : (ΣΩ.) Τί ἐστὶ; :

(ΠΥ.) Βάλλομαι βώλοις, λίθοις.

Ἀπόλωλα. : (ΣΩ.) Βάλλει; Ποῖ, κακόδαιμον; :

(ΠΥ.) Οὐκέτι

ἴσως διώκει; : (ΣΩ.) Μὰ Δί'. : (ΠΥ.) Ἐγὼ δ' ὄμην. :

(ΣΩ.) Τί δα

λέγεις; : (ΠΥ.) Ἀπαλλαγῶμεν, ἱκετεύω σε. :

(ΣΩ.) Ποῖ; :

(ΠΥ.) Ἀπὸ τῆς θύρας ἐντεῦθεν ὡς πορρωτάτω. 87

Ὀδύνης γὰρ ὑὸς ἢ κακοδαιμ(ον)ῶν τις ἢ

μελαγχολῶν ἄνθρωπος οἰκῶ[ν ἐνθαδ]ι
 τὴν οἰκίαν πρὸς ὃν μ' ἔπεμ. [υ - υ - 90
 μεγάλου κακοῦ· τοὺς δακτύλους [υ - υ -
σχεδόν τι προσπταίων ἄπα[ντας. (ΣΩ.) - υ -
ἐλθῶν τι πεπαρῶνηκε δευ[ρ(ο)]. (ΧΑ.) - υ -
εὐδηλός ἐστι. : (ΠΥ.) Νῆ Δί' ἐξώλ[ης ἐγώ,

P1. 4 Σώ]στρατ', ἀπολο[ιμην· ἔχε] δέ πως φυλακτικῶς. 95
 Ἄλλ' οὐ δύναμαι λ[αλεῖν· προ]σέστηκεν δέ μοι
 τὸ πνεῦμα. — Κόψας [τὴν θύ]ραν τῆς οἰκίας
 « Τὸν κύριον ζητεῖτ' », ἔφ]ην. Προσηλθέ μοι
 γραβς τις κακοδαίμων. Α[ὕτ]όθεν δ' οὖ νῦν λέγων
 ἔστηκ' ἔδειξεν αὐ[τὸ]ν, ἐπὶ τοῦ λοφιδίου 100
 ἐκεῖ περιφθ<ε>ιρόμενον, ἀχράδας ἢ πολὺν —
κύφων' ἑαυτῷ συλλέγονθ'. : (ΣΩ.) Ὡς ὀργίλως. :

ΠΥΡΡ/ Τί, ὦ μακάρι'; Ἐγὼ μὲν εἰς τὸ χωρίον
 ἐμβὰς ἐπορευόμην πρὸς αὐτόν, καὶ πάνυ

πόρρωθεν — εἶναι τις φιλόνηθρωπος σφόδρα 105
 ἐπιδέξιός τε βουλόμενος — προσεῖπα καὶ
 « Ἦκω τι », φημί, « πρὸς σέ, πάτερ, ἰδεῖν τί σε
 σπεύδων ὑπὲρ σοῦ πράγμ' ». <Ὁ δ'> εὐθύς· « Ἀνόσιε
 ἄνηρωπε, » φησίν, « εἰς τὸ χωρίον δέ μου
 ἦκεις <σύ> τί μαθών; » Βῶλον αἵρεται τίνα· 110
ταύτην ἀφίησιν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτό μου. :

ΧΑΙΡ/Ἐς κόρακας. :

(ΠΥ.) Ἐν ὄσσοι δ' « Ἀλλά σ' ὁ Ποσ<ε>ιδῶν — » λέγων
 κατέμυσα, χάρακα λαμβάνει πάλιν τινά·
 ταύτην ἔμε καθαίρει, « Σοὶ δὲ κάμοι πράγμα τί
 ἔστιν; » λέγων « Τὴν δημοσίαν οὐκ οἶσθ' ὁδόν; » — 115
ὀξύτατον ἀναβοῶν τι. : ΧΑΙΡ/ Μαινόμενον λέγεις
τελέως γεωργόν. : (ΠΥ.) Τὸ δὲ πέρας, φεύγοντα γὰρ
 δεδίωχ' ἴσως με στάδια πεντεκαίδεκα
 περὶ τὸν λόφον πρώτιστον, εἶθ' οὕτω κάτω

εἰς τὸ δασὺ τοῦτο, σφενδονῶν βώλοισι, λίθοισι, 120
ταῖς ἀχράσιν ὡς οὐκ εἶχεν οὐδὲν ἄλλ' ἔτι.

Ἄνημέρον τι πρᾶγμα, τελέως ἀνόσιος
γέρων. Ἰκετεύω σ', ἄπιτε. : (ΣΩ.) Δειλίαν λέγεις. :

(ΠΥ.) Οὐκ ἴστε τὸ κακὸν οἶόν ἐστι· κατέδεται
ἡμᾶς. : ΧΑΙΡ/Τυχὸν ἴσως <ὄδ'> ὀδυνώμενός τινον 125
τετύχηκε· διόπερ ἀναβαλέσθαι μοι δοκεῖ
αὐτῷ προσελθεῖν, Σώστρατ'. Εὖ τοῦτ' ἴσθ' ὅτι
πρὸς πάντα πρᾶγματ' ἐστὶ πρακτικώτερον
εὐκαιρία. : ΠΥΡΡΙΑΣ Νοῦν ἔχεθ'. :

(ΧΑ.) Ὑπέρπικρον δέ τί
ἐστι<ν> πένης γεωργός, οὐχ οὗτος μόνος, 130
σχεδὸν δ' ἅπαντες. Ἄλλ' ἔωθεν αὔριον
ἐγὼ πρόσειμ' αὐτῷ μόνος, τὴν οἰκίαν
ἐπέιπερ οἶδα. Νοῦν δ' ἀπελθὼν οἴκαδε
καὶ σὺ διάτριβε· τοῦτο δ' ἔξει κατὰ τρόπον. : 134

(ΠΥ.) Πράττωμεν οὕτως. :

ΣΩΣΤΡ/ Πρόφασιν οὗτος ἄσμενος
εἴληφεν εὐθύς· φανερός ἦν οὐχ ἠδέως

- μετ' ἔμοῦ βαδίζων οὐδὲ δοκιμάζων πάνυ
]ην τὴν τοῦ γάμου. — Κακὸν δέ σε
 κακῶς ἄπ]αντες ἀπολέσειαν οἱ θεοί
 (ΠΥ.) Τί σ'] ἠδίκηκα, Σώστρατε; : 140
 (ΣΩ.)] εἰς τὸ χωρίον τι δηλαδὴ
 ...].[.]·[.]' (ΠΥ.) Ἐκλεπτον; :
 (ΣΩ.) Ἄλλ' ἑμαστίγου σέ τις
 οὐδὲν ἀδικοῦντα; : ΠΥΡΡΙ/ Καὶ πάρεστί γ' οὐτοσί. :
 (ΣΩ.) Αὐτός; (ΠΥ.) Ὑπάγω. :
 (ΣΩ.) Βέλτιστε, σὺ δὲ τούτῳι λάλει. :
 (ΧΑ.) Οὐκ ἄ[ν] δυναίμην· ἀπίθανός τις εἰμ' ἄει 145
 Pl. 5 ἐν τῷ λαλεῖν· ποῖον λέγει[ς σὺ τουτο]νί; :

(ΣΩ.) Οὐ πάνυ φιλόνηθρωπον βλ[έπειν μ]οι φαίνεται,
 μὰ τὸν Δί'. Ὡς δ' ἔσπούδακ'. Ἐπ[ανά]ξω βραχὺ
 ἀπὸ τῆς θύρας· βέλτιον. Ἄλλὰ ν[ὸν β]οᾷ
 μόνος βαδίζων· οὐχ ὑγιαίνειν μ[οι] δοκεῖ. 150
 Δέδοικα μέντοι, μὰ τὸν Ἄπολλω καὶ θεούς,
 αὐτόν. Τί γάρ ἄν τις οὐχὶ τᾶληθῆ λέγοι; :

ΚΝΗΜ(ΩΝ)

Εἶτ' οὐ μακάριος ἦν ὁ Περσεὺς κατὰ δύο
 τρόπους ἐκεῖνος; Ὅτι πετηνὸς ἐγένετο
 κοῦδενὶ συνήντα τῶν βαδίζόντων χαμαί, 155
 εἶθ' ὅτι τοιοῦτο κτήμ' ἐκέκτηθ' ὦι λίθους
 ἅπαντας ἐπόει τοὺς ἐνοχλοῦντας; Ὅπερ ἐμοὶ
 νυνὶ γένοιτ'· οὐδὲν γάρ ἀφθονώτερον
 λιθίνων γένοιτ' ἄν) ἀνδριάντων πανταχοῦ.

Νῦν δ' οὐ βιωτόν ἐστι, μὰ τὸν Ἄσκληπιόν· 160
 λαλοῦσ' ἐπεμβαίνοντες εἰς τὸ χωρίον
 ἤδη. Παρ' αὐτὴν τὴν ὁδὸν γάρ, νῆ Δία,
 εἴωθα διατρίβειν; Ὅς οὐδ' ἐργάζομαι
 τοῦτο τὸ μέρος <τοῦ> χωρίου, πέφευγα δέ
 διὰ τοὺς παριόντας. Ἄλλ' ἐπὶ τοὺς λόφους ἄνω 165
 ἤδη διώκουσ'. ὦ πολυπληθείας ὄχλου.
 Οἴμοι, πάλιν τίς οὐτοσί πρὸς <ς> ταῖς θύραις
 ἔστηκεν ἡμῶν; : ΣΩΣΤΡΑ/ Ἄρα τυπ<τ>ήσει γέ με; :

ΚΝΗΜ/ Ἐρημίας οὐκ ἔστιν οὐδαμοῦ τυχεῖν
 οὐδ' ἂν ἀπάγξασθαί τις ἐπιθυμῶν τύχηι. : 170

ΣΩΣΤΡ/ Ἐμοὶ χαλεπαίνει. — Περιμένω, πάτερ, τινὰ
 ἔνταθθα' συνεθέμην γάρ. : (ΚΝ.) Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον;
 Τουτί στοά<ν> νενομίκατ' ἢ τὸ τοῦ λεῶ;
 Πρὸς τὰς ἐμάς θύρας εἴαν ἰδεῖν τινα
 βούλησθε, συντάττεσθε πάντα παντελῶς· 175
 καὶ θῶκον οἰκοδομήσατ', ἂν ἔχητε νοῦν,
 μᾶλλον δέ καὶ συνέδριον. : — ὦ τάλας ἐγώ·

ἐπηρρασμός τὸ κακὸν εἶναι μοι δοκεῖ. :

ΣΩΣΤΡ/ Οὐ τοῦ τυχόντος, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, πόνου
 τουτὶ τὸ πρᾶγμά <γ>, ἀλλὰ συντονωτέρου· 180
 πρόδηλόν ἐστιν. Ἄρ' ἐγὼ πορεύσομαι
 ἐπὶ τὸν Γέταν τὸν τοῦ πατρός; Νῆ τοὺς θεούς,
 ἔγωγ'. Ἐχει <τι> διάπυρον καὶ πραγμάτων
 ἔμπειρός ἐστιν παντοδαπῶν· τὸ δύσκολον
 τὸ τοῦδ' ἐκεῖνος <τάχ' ἄν> ἀπώσαιτ', οἶδ' ἐγώ. 185
 Τὸ μὲν χρόνον γὰρ ἐμποεῖν τῷ πράγματι
 ἀποδοκιμάζω· πόλλ' ἐν ἡμέραι μιᾷ
γένονται ἄν. Ἀλλὰ τὴν θύραν πέπληχέ τις. :

Η ΚΟΡΗ ΘΥΓΑΤΗΡ ΚΝΗΜ(ΩΝΟΣ)

Οἴμοι τάλαινα τῶν ἐμῶν ἐγὼ κακῶν.

Τί νῦν ποιήσω; Τὸν κάδον γὰρ ἢ τροφὸς 190

ἱμῶσ' ἀφήκεν εἰς τὸ φρέαρ. : **ΣΩΣΤΡ/** ὦ Ζεῦ πάτερ

καὶ Φοῖβε Παιάν, ὦ Διοσκούρω φίλ[ω,

κά<λ>λους ἀμάχου. :

(ΘΥ.) Θερμὸν <δ> ὕδωρ πρ[οσέταξέ μοι

ποιεῖν ὃ πάπας ἐξιών. : (ΣΩ.) Ἄνδρες [υ-

(ΘΥ.) Ἐάν δέ τοῦτ' αἰσθητ', ἀπολεῖ κακ[-υ- 195

παίων ἐκείνην· οὐ σχολή, μὰ τ[ὼ θεῶ.

*Ω φίλταται Νύμφαι, παρ' ὑμῶν λη[πτέον.

Αἰσχύνομαι μὲν εἶ τινες θύο<υ>σ' ἄ[ρα

ἔνδον ἐνοχλεῖν — : (ΣΩ.) *Ἄλλ' ἂν ἐμοὶ δ[υ-υ-

Pl. 6 βάψας ἐγὼ σοι τ[.....ἦ]ξω φέρων. : 200

(ΘΥ.) Ναί, πρὸς θεῶν, α[.....

(ΣΩ.)] *Ἐλευθερίως γέ πως

ἄγροικός ἐστιν. *Ω [πολυτί]μητοι θεοί·

τίς ἂν ἐμὲ σώσαι δ[αιμό]νων; : (ΘΥ.) Τάλαιν' ἐγώ,

τίς ἐψόφηκεν; *Ἄρ' ὁ [πά]πας ἔρχεται;

*Ἐπειτα πληγὰς λ[ή]ψομ', ἂν με καταλάβῃ 205

ἔξω. :

ΔΑΟΣ

Διατρίβω σοι διακονῶν πάλαι

ἐνταῦθα· ὁ δὲ σκάπτει μόνος. Πορευτέον

πρὸς ἐκείνον [ἐ]στιν. — *Ω κάκιστ' ἀπολουμένη

Πενία, τί σ' ἡ[μ]εῖς τηλικοῦτ' ἐφεύρομεν;

Τί τοσοῦτον ἡμῖν ἐνδελεχῶς οὕτω χρόνον 210

ἔνδον κάθησαι καὶ συνοικεῖς; : (ΣΩ.) Λάμβανε

τηνδί. : (ΘΥ.) Φέρε δευρο. :

ΔΑΟΣ Τί ποτε βούλεθ' οὔτοσι

ἄνθρωπος;: (ΣΩ.) Ἐρρωσ' ἐπιμελοῦ τε τοῦ πατρός.: —

Οἴμοι κακοδαίμων. :

ΠΥΡΡΙΑΣ

Παθε θρηνῶν, Σώστρατε·

ἔσται κατὰ τρόπον. : (ΣΩ.) Κατὰ τρόπον τί; :

(ΠΥ.) Μὴ φοβοῦ,

ἄλλ' ὅπερ ἔμελλες ἄρτι τὸν Γέταν λαβὼν 216

ἐπάνηκ', ἐκείνῳ πᾶν τὸ πρᾶγμ' εἰπὼν σαφῶς. :

ΔΑΟΣ Τουτὶ τὸ κακὸν τί ποτ' ἐστίν; ὦς οὐ μοι πάνυ

τὸ πρᾶγμ' ἀρέσκει. Μειράκιον διακονεῖ

κόρη· πονηρόν. Ἄλλὰ σ', ὦ Κνήμων, κακὸν 220

κακῶς ἅπαντες ἀπολέσειαν οἱ θεοί·

ἄκακον κόρην μόνην ἀφεις ἐν ἔρημῖαι

ἔθρς, φυλακὴν οὐδεμίαν, ὡς προ(σῆ)κον ἦν,

ποιούμενος. Τουτὶ καταμα(ν)θάνων ἴσως

οὗτος προσερρῦη, νομίζων ὡσπερὶ 225

ἔρμαιον. Οὐ μὴν ἀλλὰ (τ)ἀδελφῶι γε δεῖ

αὐτῆς φράσαι με τὴν ταχίστην ταυθ', ἵνα

ἐν ἐπιμελ(ε)ῖαι τῆς κόρης γενώμεθα.

Ἦδη δὲ τοῦτ' ἐλθὼν ποιήσειν μοι δοκῶ.

Καὶ γὰρ προσιόντας τούσδε πανιστάς τινας 230

εἰς τὸν τόπον δευρ' ὑποβεβρεγμένους ὄρω

οἷς μὴ ἵνοχλεῖν εὐκαιρον εἶναί μοι δοκεῖ. :

ΧΟΡΟΥ

ΓΟΡΓΙΑΣ

Οὕτω παρέργως δ', εἶπέ μοι, τῷ πράγματι

φαύλως τ' ἐχρήσω; : ΔΑΟΣ Πῶς; :

(ΓΟ.) Ἔδει σε, νῆ Δία,
 τὸν τῆ κόρη προσιόντα, <Δᾶ>, ὅστις ποτ' ἦν 235
 ἰδεῖν τότ' εὐθύς, τοῦτο τοῦ λοιποῦ χρόνου
 εἰπεῖν θ' ὅπως μηδεὶς ποτ' αὐτὸν ὄψεται
 ποιοῦντα· νυνὶ δ' ὥσπερ ἀλλοτρίου τινὸς
 πράγματος ἀπέ<σ>της. Οὐκ ἔνεστ' ἴσως φυγεῖν
 οἰκ<ε>ιότητα, Δᾶ· ἀδελφῆς ἔτι μέλει 240
 ἔμοι[γ']. Ὁ πατὴρ ἀλλότριος εἶναι βούλεται
 αὐ[τ]ῆς πρὸς ἡμᾶς; Μὴ τὸ τούτου δύσκολον
 μ[ι]μώμεθ' ἡμεῖς. Ἄν γὰρ αἰσχύνη τινὶ
 αὐτῆ] περιπέση, τοῦτο κάμοι γίνεται
 ἐπιμελ]ές· ὁ γὰρ ἔξωθεν οὐ τὸν αἴτιον 245
 ὅστις] ποτ' ἐστὶν οἶδεν, ἀλλὰ τὸ γεγονὸς
]ν. : (ΔΑ.) ὦ τᾶν, τὸν γέροντα, Γοργία,
 δέδοικ'· ἐ]ὰν γὰρ τῆ θύραι προσιόντα με
 λάβῃ, κρ]εμαὶ παραχρήμα. :

ΓΟΡΓΙ/ Δυσχρήστως γέ πως

ἔχει ζυ]γομαχῶν τοῦτον οὐθ' ὄτφ τρόπφ 250
 Pl. 7 ἀναγκάσαι τις εἰς τὸ βέλτι[ον ῥέπει]ν

οὔτ' ἂν μεταπίσαι νουθετῶν ο[ἴδ' οὐδέ εἴ]ς·

ἀλλ' ἐμποδῶν τῶ μὲν βιάσασθαι [τὸν ν]όμον

ἔχει μεθ' αὐτοῦ, τῶ δὲ πείσαι τὸν τρ[όπο]ν. :

ΔΑΟΣ Μικρὸν δ' ἐπίσχεσ· οὐ μάτην γὰρ ἤκ[ομ]εν, 255

ἀλλ' ὡς ἂν εἶπον ἔρχετ' ἀνακάμψας πάλιν — :

ΓΟΡΓ/ Ὅ τὴν χλανίδ' ἔχων; Οὗτός ἐστιν δν λέγεις; :

(ΔΑ.) Οὗτος. : (ΓΟ.) Κακοβργος εὐθύς ἀπὸ τοῦ βλέμματος. :

ΣΩΣΤ/ Τὸν μὲν Γέταν οὐκ ἔνδον ὄντα κατέλαβον,

μέλλουσα δ' ἢ μήτηρ θεῶ θύειν τινί, 260

οὐκ οἴδ' ὄτφ — ποεῖ δὲ τοῦθ' ὀσημέραι,

περιέρχεται θύουσα τὸν δῆμον κύκλφ

ἅπαντ' — ἀπέσταλκ' αὐτὸν αὐτόθεν τινὰ

μισθωσόμενον μάγειρον. Ἐρρώσθαι δὲ τῆι

θυσίαι φράσας ἤκω πάλιν πρὸς τάνθάδε· 265

κα<ί> μοι δοκῶ τοὺς περιπάτους τούτους ἀφεις

αὐτὸς διαλέξεσθ' ὑπὲρ ἑμαυτοῦ. Τὴν θύραν

κόψω δ' ἵν' ἦ μοι μηδὲ βουλεύσασθ' ἔτι. :

ΓΟΡΓΙ/ Μειράκιον, ἐβελήσαις ἂν ὑπομείναι λόγον 269

σπουδαιότερόν μου; : (ΣΩ.) Καὶ μάλ' ἤδ(έ)ως· λέγει. :

(ΓΟ.) Εἶναι νομίζω πᾶσιν ἀνθρώποις ἐγώ,
 τοῖς τ' εὐτυχοῦσιν τοῖς τε πράττουσιν κακῶς,
 πέρας τι τούτο(υ) καὶ μεταλλαγὴν τινα·
 καὶ τῷ μὲν εὐτυχοῦντι μέχρι τούτου μένειν
 τὰ πράγματ' εὐθενοῦντ' αἰεὶ τὰ τοῦ βίου, 275
 ὅσον ἂν χρόνον φέρειν δύνηται τὴν τύχην
 μηδὲν ποιήσας ἄδικον — εἰς δὲ τοῦθ' ὅταν
 ἔλθῃ προαχθεὶς τοῖς ἀγαθοῖς, ἐνταυθᾱ που
 τὴν μεταβολὴν τὴν εἰς τὸ χεῖρον λαμβάνει —
 τοῖς δ' ἐνδεῶς πράττουσιν, ἂν μηδὲν κακὸν 280
 ποιῶσιν ἀποροῦντες φέρωσιν δ' εὐγενῶς
 τὸν δαίμον', εἰς πίστιν ποτ' ἔλθόντας χρόνῳ
 βελτίον' εἶναι μερίδα προσδοκᾶν τινα.
 Τί οὖν λέγω; Μήτ' αὐτός, εἰ σφόδρ' εὐπορεῖς,
 πίστευε τούτῳ, μήτε τῶν πτωχῶν πάλιν 285
 ἡμῶν καταφρόνει· τοῦ διευτυχεῖν δ' αἰεὶ
πάρεχε σ(ε)αυτὸν τοῖς δρῶσιν ἄξιον. :

ΣΩΣΤ/ Ἄτοπον δέ σοί τι φαίνομαι νυνὶ ποεῖν ; :

(ΓΟ.) Ἔργον δοκεῖς μοι φαῦλον ἐζηλωκέναι,
 πείσειν νομίζων ἑξαμαρτεῖν παρθένον 290
 ἐλευθέραν ἢ καιρὸν ἐπιτηρῶν τινα

κατεργάσασθαι πρᾶγμα θανάτων ἄξιον
πολλῶν.: (ΣΩ.) Ἄπολλον.: (ΓΟ.) Οὐ δίκαιόν ἐστιγοῦν
 τὴν σὴν σχολὴν τοῖς ἀσχολουμένοις κακὸν
 ἡμῖν γενέσθαι. Τῶν δ' ἀπάντων ἴσθ' ὅτι 295
 πτωχὸς ἀδικηθεὶς ἐστὶ δυσκολώτατον·
 πρῶτον μὲν ἐστ' ἔλεεινός, εἴτα λαμβάνει
 οὐκ εἰς ἀδικίαν ὅσα πέπονθ' ἀλλ' εἰς [ὑβριν].

ΣΩΣΤΡ/ Μειράκιον, οὕτως εὐτυχοίης, βραχ[ύ τί μου
 ἄκουσον. : (ΔΑ.) Εὖγε, δέσποθ'· οὕτω πολλά [σοι 300
 ἀγαθὰ γένοιτο —: (ΣΩ.) Καὶ σὺ γ' ὁ λαλῶν πρ[όσεχε δὴ.

[Κ]ζ Κόρην τιν' εἶδο[ν ἐνθαδί· τ]αύτης ἐρῶ. Pl. 8
 εἰ τοῦτ' ἀδίκημ' ἐ[νόμισ]ας, ἠδίκηκ' ἴσως.
 Τί γὰρ ἂν τις εἴποι π[οτέ; Π]ορεύομ' ἐνθάδε
 οὐχὶ πρὸς ἐκείνη[ν, βο]ύλομαι δ' αὐτῆς ἰδεῖν 305
 τὸν πατέρ'. Ἐγὼ γάρ[ρ], ὦν ἐλεύθερος, βίον
 ἱκανὸν ἔχων, ἔτοιμός εἰμι λαμβάνειν
 αὐτὴν ἄπροικον, πίστιν ἐπιθείς διατελεῖν

στέργων. Ἐπὶ κακῷ δ' εἰ προσελήλυθ' ἐνθάδε
 ἢ βουλόμενος ὑμῶν <τι> κακοτεχνεῖν λάθρα, 310
 οὗτός μ' ὁ Πάν, μειράκιον, αἰ Νύμφαι θ' ἅμα
 ἀπόπληκτον αὐτοῦ πλησίον τῆς οἰκίας
 ἤδη ποήσειαν. Τετάραγμ' <εὖ> ἴσθ' ὅτι
 οὐδὲ μετρίως εἴ σοι τοιοῦτος φαίνομαι. :

ΓΟΡΓΙΑΣ Ἄλλ' ε<ῖ> τι κάγω τοῦ δέοντος σφοδρότερον 315
 εἶρηκα, μηδὲν τοῦτο λυπεῖτω σ' ἔτι·
 ἅμα γὰρ μεταπείθεις ταῦτα καὶ φίλον μ' ἔχεις.
 Οὐκ ἀλλότριος δ' ὢν, ἀλλ' ἀδελφὸς τῆς κόρης
 ἡμομήτριος, βέλτιστε, ταυτά σοι λέγω. :

ΣΩΣΤΡ/ Καὶ χρήσιμός γ' εἶ, νῆ Δί', εἰς τὰ λοιπά μοι. : 320

(ΓΟ.) Τί χρήσιμος; : (ΣΩ.) Γεννικὸν δρῶ σε τῷ τρόπῳ — :

(ΓΟ.) Οὐ πρόφασιν εἰπὼν βούλομ' ἀποπέμψαι κενήν,
 τὰ δ' ὄντα πράγματ' ἐμφανίσαι. Ταύτη πατήρ
 ἔσθ' οἶος οὐδεὶς γέγονεν οὔτε τῶν πάλαι
 ἄνθρωπος οὔτε τῶν καθ' ἡμᾶς. : (ΣΩ.) Ὁ χαλεπός; 325

Σχεδὸν οἶδ'. : (ΓΟ.) Ὑπερβολὴ τίς ἐστὶν τοῦ κακοῦ.

Τούτῳ ταλάντων ἔστ' ἴσως τουτὶ δυεῖν
 τὸ κτήμα· τοῦτ' αὐτὸς γεωργῶν διατελεῖ
 μόνος, συνεργὸν δ' οὐδέν' ἀνθρώπων ἔχων,
 οὐκ οἰκέτην οἰκεῖον, οὐκ ἐκ τοῦ τόπου 330
 μισθωτόν, οὐχὶ γείτον' ἀλλ' αὐτὸς μόνος.

Ἡδιστόν ἐστ' αὐτῶι γάρ ἀνθρώπων δρᾶν
οὐδένα. Μεθ' αὐτοῦ τὴν κόρην ἐργάζεται
ἔχων τὰ πολλά· προσλαλεῖ ταύτῃ μόνῃ,
ἑτέρῳ δὲ τοῦτ' οὐκ ἂν ποήσαι βραϊδίως. 335

Τότε φησὶν ἐκδώσειν ἐκείνην ἡνίκ' ἂν
δμότροπον αὐτῷ νυμφ(ί)ον λάβῃ. : (ΣΩ.) Λέγεις
οὐδέποτε. : (ΓΟ.) Μὴ δὴ πράγματ', ὦ βέλτιστ', ἔχε·
μάτην γάρ ἔξεις· τοὺς δ' ἀναγκαίους ἔα
ἡμᾶς φέρειν ταῦθ', οἷς δίδωσιν ἡ τύχη. : 340

(ΣΩ.) Πρὸς τῶν θεῶν, οὐπώποτ' ἠράσθης τινός,
μειράκιον; : (ΓΟ.) Οὐδ' ἔξεστί μοι, βέλτιστε. :
(ΣΩ.) Πῶς;
Τίς ἐ(σ)θ' ὁ κωλύων; : (ΓΟ.) Ὁ τῶν ὄντων κακῶν
λογισμὸς ἀνάπαυσιν διδοὺς οὐδ' ἠντινοῦν. :

(ΣΩ.) Οὐ μοι δοκεῖς ἀπειρότερος γούν διατελεῖ(ν) 345
πε[ρὶ τ]αῦτ'. Αποστήναι κελεύεις μ'· οὐκέτι
τοῦτ' ἔσ]τιν ἐπ' ἐμοί, τῷ θεῶι δέ. : (ΓΟ.) Τοιγαροῦν
οὐδέ]ν ἀδικεῖς ἡμᾶς, μάτην δὲ κακοπαθεῖς. :

(ΣΩ.) Οὐκ ἂν λά]βοιμι τὴν κόρην; : (ΓΟ.) Οὐκ ἂν λάβοις.
.....σ]υνα συν(α)κολουθήσας ἐμοί 350

.....] † παρατης· πλησίον γάρ τήν νάπην

.....].· ἡμῶν.· (ΣΩ.) Πῶς;·

(ΓΟ.) Λόγον τιν' ἔμβαλῶ

.....] γάμου τῆς κόρης· τὸ τοιοῦτο γάρ

.....] ν αὐτὸς γενόμενον ἄσμενος.

Pl. 9 Εὐθύς μαχεῖται πᾶσι λοιδο[ορούμενο]ς 355

εἰς τοὺς βίους οὖς ζῶσι· σέ δ[᾽ ἄγοντ' ἄν] ἴδη

σχολήν τρυφῶντά τ', οὐδ' ὄρ[ῶν ἄν]έξεται.·

ΣΩΣΤ/ Νθὺν ἔστ' ἐκεῖ;·

(ΓΟ.) Μὰ Δί', ἀλλὰ μ[ικρ]ὸν ὕστερον

ἔξεισιν ἢν εἴωθεν. (ΣΩ.) °Ω τᾶν, τήν κόρην

ἄγων μεθ' αὐτοῦ, φήεις;· (ΓΟ.) °Οπως ἄν τοιτό γε 360

τύχηι.· (ΣΩ.) Βαδίζειν <εἴμ'> ἔτοιμος· οἶ λέγεις.·

Ἄλλ', ἀντιβολῶ, συναγώνισαί μοι.·

(ΓΟ.) Τίνα τρόπον;·

(ΣΩ.) °Οντινα τρόπον; Προάγωμεν οἶ λέγεις.· (ΓΟ.) Τί οὖν;

Ἔργαζομένοις ἡμῖν παρεστήξεις ἔχων 364

χλανίδα; : (ΣΩ.) Τί δὴ γὰρ οὐχί; :

ΔΑΟΣ Ταῖς βώλοις βαλεῖ

εὐθύς σ' ἀποκαλεῖ τ' ὄλεθρον, ἄργόν. Ἄλλὰ δεῖ
σκάπτειν μεθ' ἡμῶν σ'· εἰ τύχοι γὰρ τοῦτ' ἰδών,
ἴσως ἂν ὑπομείνειε καὶ παρὰ σοῦ τινα
λόγον, νομίσασθ' αὐτουργόν εἶναι τῷ βίῳ

πένηθ' : (ΣΩ.) Ἔτοιμος πάντα πειθαρχεῖν. Ἄγε. : 370

ΓΟΡΓΙ/ Τί κακοπαθεῖν σαυτὸν βιάζῃ; : ΔΑΟΣ Βούλομαι
ὡς πλείστον ἡμᾶς ἐργάσασθαι τήμερον,
τοῦτόν τε τὴν δσφὺν ἀπορρήξανθ' ἅμα
παύσασθ' ἐνοχλοῦνθ' ἡμῖν προσιόντα τ' ἐνθάδε. :

ΣΩΣΤΡ/ Ἐκφερε δίκηλλαν. :

(ΔΑ.) Τὴν παρ' ἐμοῦ λαβὼν ἴθι.

Τὴν αἱμασιὰν ἔτ' οἰκοδομήσω γὰρ τέως 376

ἐγώ· ποητέον δὲ καὶ τοῦτ' ἔστι. : (ΣΩ.) Δός. :

(ΔΑ.) Ἀπέσωσά σ'. — Ὑπάγω, τρόφιμ'· ἐκεῖ διώκετε. :

(ΣΩ.) Οὕτως ἔχω· παραποθανεῖν ἤδη με δεῖ

ἢ ζῆν ἔχοντα τὴν κόρην. : (ΓΟ.) Εἴπερ λέγεις 380

ἄ φρονεῖς, ἐπιτύχοις. : (ΣΩ.) ὦ πολυτίμητοι θεοί·

οἷς ἀποτρέπεις νυνὶ γάρ, ὡς οἶει, με σύ,

τούτοις παρώξυμμ' εἰς τὸ πρᾶγμα διπλασίως.
 Εἰ μὴ γὰρ ἐν γυναιξίν ἐστιν ἡ κόρη
 τεθραμμένη, μηδ' οἶδε τῶν ἐν τῷ βίῳ 385
 τούτων κακῶν μηδὲν ὑπὸ τηθίδος τινὸς
 δεδιδα<γ>μένη μαίας τ', ἔλευθερίως δέ πως
 μετὰ πατρὸς ἀγρίου, μισοπονήρου τῷ τρόπῳ,
 πῶς οὐκ ἐπιτυχεῖν ἐστι ταύτης μακάριον;
 Ἄλλ' ἡ δίκηλλ' ἄγει τάλαντα τέτταρα 390
 αὕτη· προαπολεῖ μ'. Οὐ μαλακιστέον δ' ὄμῳ
 ἐπέιπερ ἦργμαι καταπονεῖν τὸ πρᾶγμ' ἀπαξ. :

ΣΙΚΩΝ ΜΑΓ(ΕΙΡΟΣ)

Τουτί τὸ πρόβατόν ἐστιν οὐ τὸ τυχόν κακόν.
 Ἄπαγ' εἰς τὸ βάραθρον. Ἄν μὲν αἰρόμενος φέρω
 μετέωρον, ἔχεται τῷ στόματι θαλλοῦ κράδης, 395
 κατεσθίει τὰ θρῖ', ἀποσπᾷ δ' ε<ι>ς βίαν·

ἐάν δ' ἀφῆι χαμαί τις, οὐ προέρχεται.

Τούναντιον δὴ γέγονε· κατακέκομμ' ἐ[γὼ
δὲ μάγειρος ὑπὸ τούτου νεωλκῶν τὴν ὁδ[όν].

Ἄλλ' ἔστιν εὐτυχῶς τὸ νυμφαῖον τοδ[ι] 400

οὐ θύσομεν. Τὸν Πάνα χαίρειν. Παῖ Γέ[τα,
τοσοῦτ' ἀπολ[ε]ίπη; : (ΓΕ.) Τεττάρων γὰρ φορ[τίον

ῶνων συνέδησαν α[ί] κάκιστ' ἀπολ[ο]ύ[μεναι

φέρειν γυναῖκές μοι. : (ΣΙ.) Πολύς τις ἔρ[χεται

Pl. 10 ὄχλος, ὡς ἔοι[κε· στρ]ώματ' ἀδιήγηθ' ὅσα 405

φέρεις. : (ΓΕ.) Τί δ' ἐγὼ [δρῶ;

(ΣΙ.) Ταῦτ' ἔρρισον δεῦρ'. (ΓΕ.) Ἴδού. :

Ἐάν ἴδη γὰρ ἐνύ[πνιο]ν τὸν Πάνα τὸν

Παιανιοῖ, τούτῳ βαδιούμεθ' οἶδ' ὅτι 408

θύσοντες εὐθύς [. (ΣΙ.) Τ]ι[ς] δ' ἐόρακεν ἐνύπνιον; :

(ΓΕ.) Ἄνθρωπε, μή μοι κόφθ'—: (ΣΙ.) Ὅμως εἶπον, Γέτα,

τίς [ε]ἶδεν; : (ΓΕ.) Ἡ κεκτημένη. :

(ΣΙ.) Τί, πρὸς θεῶν; :

(ΓΕ.) Ἀπολείς. Ἐδόκει τὸν Πάνα—: (ΣΙ.) Τουτονὶ λέγεις; :

(ΓΕ.) τοῦτον —: (ΣΙ.) Τί ποιεῖν; :

(ΓΕ.) τῷ τροφίμῳ τῷ Σωστράτῳ —:

(ΣΙ.) Κομψῶ γε νεανίσκῳ <τί> :

(ΓΕ.) περικρούειν πέδας —:

(ΣΙ.) Ἄπολλον. : (ΓΕ.) εἶτα δόντα διφθέραν τε καὶ 415

δίκελλαν <έν> τῷ χωρίῳ τῷ πλησίον

σκάπτειν κελεύειν. : (ΣΙ.) Ἄτοπον. :

(ΓΕ.) Ἄλλὰ θύομεν

διὰ τοῦθ' ἵν' εἰς βέλτιον ἀποβῆ τὸ φοβερόν. :

ΣΙΚΩΝ Μεμάθηκα. Πάλιν αἴρου δὲ ταυτὶ καὶ φέρε

ΜΑΓΕΙΡ/ εἶσω. Ποῶμεν στιβάδας ἔνδον εὐτρεπεῖς 420

καὶ τᾶλλ' ἔτοιμα. Μηδὲν ἐπικωλυέτω

θῦσαι γ' ἐπὶ ἔλθωσιν· ἄλλ' ἀγαθῆι τύχηι.

Καὶ τὰς ὄφρυς ἄνες ποτ', ὦ τρισάθλιε·

ἐγὼ σε χορτάσω κατὰ τρόπον τήμερον. :

ΓΕΤΑΣ Ἐπαινέτης σοῦ τ' εἰμὶ καὶ τῆς σῆς τέχνης 425

ἐγωγ' αἰεὶ ποτ' — οὐχὶ πιστεύω δ' ὄμως. :

ΧΟΡΟΥ

ΚΝΗΜΩΝ

Γραθ, τὴν θύραν κλ<ε>ίσασ' ἀνοιγε μηδενὶ

ἕως ἂν ἔλθω δευρ' ἐγὼ πάλιν. Σκότους

ἔσται δὲ τοῦτο παντελῶς, ὡς οἷ<ο>μαι. :

(ΜΗ.) Πλαγγών, πορεύου θάπτον· ἤδη τεθυκέναι 430

ἡμας ἔδει.: ΚΝΗΜ/ Τουτί τὸ κακὸν τί βούλεται;

Ὀχλος τις. Ἄπαγ' ἐς κόρακας. :

(ΜΗ.) Αὔλει, Παρβενί,

Πανός· σιωπῆ, φασί, τούτωι τῷ θεῶι

οὐ δεῖ προσιέναι. : ΓΕΤΑΣ Νῆ Δί', ἀπεσώθητέ γε.

ὦ Ἡράκλεις, ἀηδίας· καθήμεθα 435

χρόνον τοσοῦτον περιμένοντες. : (ΜΗ.) Εὐτρεπῆ

ἅπαντα δ' ἡμῖν ἔστι; : (ΓΕ.) Ναί μὰ τὸν Δία,

τὸ γοῦν πρόβατον· μικροῦ τέθνηκε γάρ.: (ΜΗ.) Τάλαν.

(ΓΕ.) Οὐ περιμενεῖ τὴν σὴν σχολήν. Ἄλλ' εἴσιτε.

(ΜΗ.) Κανὰ πρόχειρα, χέρνιβας, θυλήματα 440

ποιεῖτε. Ποῖ κέχηνας, ἐμβρόντητε σύ; :

ΚΝΗΜ/ Κακοὶ κακῶς ἀπόλοισθε. Ποιοσὶν γέ με

ἄργόν· καταλιπεῖν γάρ μόνην τὴν οἰκίαν

οὐκ ἂν δυναίμην. Αἶ δὲ Νύμφαι μοι κακὸν

ἄ[εἰ] παροικοῦσ', ὥστε μοι δοκῶ πάλιν 445

με]τοικοδομήσειν καταβαλὼν τὴν οἰκίαν

ἐντ]εθθεν. Ὡς θύουσι δ' οἱ τοιχωρύχοι
 κοίτας φέροντες, σταμνί', οὐχὶ τῶν θεῶν
 ἕνεκ' ἀλλ' ἑαυτῶν. Ὁ λιβανωτὸς εὐσεβὲς
 καὶ τὸ πόπανον· τοῦτ' ἔλαβεν ὁ θεὸς ἐπὶ τὸ πῦρ 450
 ἅπαν ἐπιτεθέν. Οἱ δὲ τὴν δσφὺν ἄκραν
 καὶ τὴν χολήν, ὅτι ἔστ' ἄβρωτα, τοῖς θεοῖς
 Pl. 11 ἐπιθέντες, αὐτοὶ τᾶλλα καταπίνουσι. Γραυ,
 ἄνοιγε θάπτον τὴν θύραν· [τηρητέ]ον
 ἔστιν γὰρ ἡμῖν τᾶνδον ὡ[ς ἑμοί] δοκεῖ. : 455

(ΓΕ.) Τὸ λεβήτιον, φήις, ἐπιλέλη[σθ]ε; Παντελῶς
 ἀποκραιπαλάτε. Καὶ τί νῦν ποιή[σ]ομεν;
 Ἐνοχλητέον τοῖς γ<ε>ιτνιῶσι τῶι θεῶι
 ἔσθ' ὡς ἔοικε. Παιδίον. — Μὰ τοὺς θεοὺς,
 θεραπαινίδια γὰρ ἀθλιώτερ' οὐδαμοῦ 460
 οἶμαι τρέφεσθαι. Παῖδες. — Οὐδέν ἄλλο πλὴν
 κινητιᾶν ἐπίσταται — Παῖδες καλοί —
 καὶ διαβαλεῖν ἐὰν ἴδη τις. Παιδίον. —

Τουτί τὸ κακὸν <τί> ἐστὶ; Παῖδες. Οὐδὲ εἷς 464
 ἐστ' ἔνδον; — <ῥΗ>ήν. Προστρέχειν τις φαίνεται. :

ΚΝΗΜ/ Τί τῆς θύρας ἀπ<τ>ει, τρισάθλι'; Εἶπέ μοι,
 ἄνθρωπε. (ΓΕ.) Μὴ δάκης. : (ΚΝ.) ῥΕγώ σε, νῆ Δία·
 καὶ κατέδομαί γε ζῶντα. : (ΓΕ.) Μὴ <δή>, πρὸς θεῶν. :

(ΚΝ.) ῥΕμοὶ γάρ ἐστὶ συμβόλαιον, ἀνόσιε,
 καὶ σοὶ τί; : (ΓΕ.) Συμβόλαιον οὐδέν. Τοιγαροῦν 470
 προσελήλυθ' οὐ χρέος σ' ἀπαιτῶν, οὐδ' ἔχων
 κλητήρας, ἀλλ' αἰτησόμενος λεβήτιον. :

(ΚΝ.) Λεβήτιον; : (ΓΕ.) Λεβήτιον. (ΚΝ.) Μαστιγία,
 θύειν με βοῦς οἷοι ποεῖν τε ταῦθ' ἄπερ
 ὑμεῖς ποεῖτ' ; : (ΓΕ.) Οὐδὲ κοχλίαν ἔγωγέ σε. 475
 ῥΑλλ' εὐτύχει, βέλτιστε. Κόψαι τὴν θύραν
 ἐκέλευσαν αἱ γυναῖκες αἰτῆσαί τέ με.
 ῥΕπόησα τοῦτ'. Οὐκ ἔστι. Πάλιν ἀπαγγελῶ
 ἔλθων ἐκείναις. ῥΩ πολυτίμητοι θεοί·
 ἔχῃς <ὁ> πολὺς ἄνθρωπός ἐστιν οὕτοσί. : 480

(ΚΝ.) ῥΑνδροφόνῃ θηρί', εὐθύς ὥσπερ πρὸς φίλον

κόπτουσιν. Ἄν ἡμῶν προσιόντα τῆι θύραι
 λαβών τιν' — ἄν μὴ πάσι τοῖς ἐν τῷ τόπῳ
 παράδ(ε)ιγμα ποιήσω, νομίζεθ' ἕνα τινά
 ὄραν με τῶν πολλῶν. Ὁ νῦν οὐκ οἶδ' ὅπως 485
διευτύχηκεν οὗτος ὅστις ἦν ποτε. :

ΣΙΚ/ Κάκιστ' ἀπόλοι'. Ἐλοιδορεῖτό σοι' τυχόν
 ἦιτει(ς) σκατοφάγως. — Οὐκ ἐπίστανται τινες
 ποεῖν τὸ τοιοῦθ'· εὔρηκ' ἐγὼ τούτου τέχνην.
 Διακονῶ γὰρ μυρίοις ἐν τῇ πόλει 490
 τούτων τ' ἐνοχλῶ τοῖς γείτοσι(ν) καὶ λαμβάνω
 σκεύη παρὰ πάντων. Δεῖ γὰρ εἶναι κολακικὸν
 τὸν δεόμενόν του. Πρεσβύτερός τις τ[ῆι] θύ[ρ]αι
 ὑπακήκο'; Εὐθύς πατέρ(α) καὶ πάπα[ν] καλῶ.
 Γρα(θ)ς; Μητέρ'· ἄν τῶν διὰ μέσου τ[υ-υ- 495
 ἐκάλεσ' ἱέρειαν· ἄν θεράπων [υ-υ-
 βέλτιστον. Ὑμεῖς δέ γε κρεμᾶν [υ-υ-
 ὦ τῆς ἀμαθίας. Παιδίον, παῖ[δες, υ-
ἐγώ. Πρόελθε, πατρίδιον· σέ β[ούλομαι.

ΚΝΗΜΩΝ Πάλιν αὖ σὺ; : (ΣΙ.) Τα[ὐτὸ το]ῦτ' — :

(ΚΝ.) Ἐρεθίζεις μ' ὥσπερ εἰ Pl. 12

ἐπίτηδες. Οὐκ [εἴρη]κά σοι πρὸς τὴν θύραν 501

μὴ προσιέναι; [Τὸ]ν ἱμάντα δός, γραθ. :

(ΣΙ.) Μηδαμῶς,

ἀλλ' ἄφες. : (ΚΝ.) Ἄφε[ς];

(ΣΙ.) Βέλτιστε, ναί πρὸς <τῶν> θεῶν. :

(ΚΝ.) Ἄκε πάλιν. : (ΣΙ.) Ὁ Ποσ<ε>ιδῶν σε — :

(ΚΝ.) Καὶ λαλεῖς ἔτι; :

(ΣΙ.) Χυτρόγαυλο[ν] αἰτησόμενος ἦλθον. : (ΚΝ.) Οὐκ ἔχω

οὔτε χυτρό[γ]αυλον οὔτε πέλεκυν οὔθ' ἄλας 506

οὔτ' ὄξος οὔτ' ὀρίγανον, ἀλλ' εἴρηχ' ἀπλῶς

μὴ προσι[έ]ναι μοι πασι τοῖς ἐν τῷ τόπῳ. :

(ΣΙ.) Ἐμοὶ μὲν οὐκ εἴρηκας. : (ΚΝ.) Ἀλλὰ νῦν λέγω. :

(ΣΙ.) Ναί, σὺν κακῷ γ'. — Οὐδ' ὀπόθεν ἄν τις, εἶπέ μοι,

ἐλθὼν λάβοι φράσαις ἄν; : (ΚΝ.) Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον; 511

ἔτι μοι λαλήσεις; : (ΣΙ.) Χαῖρε πόλλ'. :

(ΚΝ.) Οὐ βούλομαι

χαίρειν παρ' ὑμῶν οὐδενός. : (ΣΙ.) Μη χαῖρε δή. :

(ΚΝ.) Ω τῶν ἀνηκέστων κακῶν. : (ΣΙ.) Καλῶς γέ με
 βεβωλοκόπηκεν. Οἶόν ἐστ' ἐπιδεξίως 515
 αἰτεῖν· διαφέρει, νῆ Δί'. Ἐφ' ἑτέραν θύραν
 ἔλθη τις; Ἄλλ' εἰ σφαιρομαχοῦσ' ἐν τῷ τόπῳ
 οὕτως ἐτοίμως, χαλεπόν. Ἄρα γ' ἐστὶ μοι
 κράτιστον δπτᾶν τὰ κρέα πάντα; Φαίνεται.
 Ἔστι(ν) δέ μοι λόπας τις. Ἐρρωσθαι λέγω 520
Φυλασί(οις)· τοῖς οὔσι τούτοις χρήσομαι. :

ΣΩΣΤΡ/ Ὅστις ἀπορεῖ κακῶν ἐπὶ Φυλὴν ἐλθέτω
 κυνηγετήσων. Τρισκακοδαίμων, ὡς ἔχω
 δσφύν, μετάφρενον, τὸν τράχηλον, ἐνὶ λόγῳ
 ὅλον τὸ σῶμ'. Εὐθύς γὰρ ἐμπεσῶν πολὺς 525
 νεανίας ἐγώ τις, ἐξαίρων ἄνω
 σφόδρα τὴν δίκηλλαν ὡσάν ἐργάτης, βαθὺ
 ἐνέπαιον. Ἐπεκείμην φιλοπόνως — οὐ πολὺν
 χρόνον· εἶτα καὶ μετεστρεφόμεν τι, πηνίκα
 ὁ γέρον πρόσεισι τὴν κόρην ἄγων ἅμα 530
 σκοπούμενος, καὶ — νῆ Δί' — ἐλαβόμεν ποτὲ
 τῆς δσφύος λάθρα τὸ πρῶτον. Ὡς μακρὸν
 ἦν παντελῶς δέ τοῦτο, λορδοῦν ἤρχόμεν,

ἀπεξυλούμην ἀτρέμα δ'. Οὐδεις ἦρχετο.
 Ὅ δ' ἥλιος κατέκα' ἑώρα τ' ἐμβλέπων 535
 ὁ Γοργίας ὥσπερ τὰ κηλώνειά με
 μόλις ἀνακύπτοντ', εἶθ' ὄλω τῷ σώματι
 πάλιν κατακύπτοντ'. « Οὐ δοκεῖ μοι νῦν », ἔφη,
 « ἦξειν ἐκεῖνος, μειράκιον. » « Τί οὖν », ἐγώ
 εὐθύς, « ποῶμεν; » « Ἀὔριον τηρήσομεν 540
 αὐτόν· τὸ δὲ νῦν ἐῶμεν ». Ὅ τε Δαός παρῆν
 ἐπί] τὴν σκαπάνην διάδοχος. Ἡ πρώτη μὲν οὖν
 ἔφο]δος τοιαύτη γέγονεν· ἦκω δ' ἐνθάδε,
 διὰ] τί μὲν οὐκ ἔχω λέγειν, μὰ τοὺς θεούς,
 ἔλκ]ειδέ μ' αὐτόματον τὸ πρᾶγμ' εἰς τὸν τόπον. : 545

(ΓΕ.) Τί τὸ κ]ακόν; Οἶει χεῖρας ἐξήκοντά με,
 ἄνθρ]ωπ', ἔχειν; Τοὺς ἄνθρακά<ς> σοι ζωπυρῶ,
]μαι, φέρω, πλύνω, κατατέμνω σπλάγχν'. ἅμα
 ἌΓ μάττω, περιφέρω τα. [. το]υτονί. Pl. 13
 ὑπὸ τοῦ καπνοῦ τυφλὸς [.]ς τούτοις· ὄνος 550
 ἄγειν δοκῶ μοι τὴν ἑορτή[ν.] ΣΩΣΤΡ/ [Π]αί Γέτα.

ΓΕΤΑΣ Ἐμέ τίς; : (ΣΩ.) Ἐγώ. : (ΓΕ.) Σὺ δ' ε<τ> τίς; :

(ΣΩ.) Οὐχ [δρα]ίς; : (ΓΕ.) Ὀρῶ

τρόφιμος. : (ΣΩ.) Τί πο<ι>εῖτ' ἐνθάδ[?; Εἰ]πέ μοι. :

(ΓΕ.) Τί γάρ;

Τεθύκαμεν ἄρτι καὶ παρασκευάζομεν 554

ἄριστον ὑμῖν. : (ΣΩ.) Ἐνθάδ' ἡ μήτηρ [; (ΓΕ.) Π]άλαι. :

(ΣΩ.) Ὁ πατήρ δέ; : (ΓΕ.) Προσδοκῶμεν. Ἄ[λ]λά πάραγε σύ. :

(ΣΩ.) Μικρὸν διαδραμών. Ἐνθαδὶ τρ[ό]πον τινὰ

γέγον' οὐκ ἄκαιρος ἡ θυσία· παραλήψομαι

τὸ μειράκιον τουτὶ παρελθὼν ὡς ἔχω

καὶ τὸν θεράποντ' αὐτοῦ. Κεκοινωνηκότες 560

ἱερῶν γὰρ εἰς τὰ λοιπὰ χρησιμώτεροι

ἡμῖν ἔσονται σύμμαχοι πρὸς τὸν γάμον. :

(ΓΕ.) Τί φήεις; Ἐπ' ἄριστόν τινας παραλαμβάνειν

μέλλεις πορευθεῖς; Ἐνεκ' ἔμοῦ τρισχίλιοι

γένεσθ'. Ἐγὼ μὲν γὰρ πάλαι τουτ' οἶδ' ὅτι 565

οὐ γεύσομ' οὐδενός. Πόθεν γάρ; Συνάγετε

πάντας· καλὸν γὰρ τεθύκαθ' ἱερεῖον, πάνυ

ἄξιον ἰδεῖν. Ἄλλὰ τὰ γυναῖα ταυτά μοι —

ἔχει γὰρ ἀστείως — μεταδοίη γ' ἂν τινος; 569

Οὐδ' ἂν, μὰ τὴν Δήμητρ', ἀλδς πικροῦ. : (ΣΩ.) Καλῶς

ἔσται, Γέτα, τὸ τήμερον· μαντεύσομαι

τουτ' αὐτός, ὦ Πάν. Ἄλλὰ μὴν προσεύχομαι

αἰ παριῶν σοι — καὶ φιλανθρωπεύσομαι. :

ΣΙΜΙΚΗ ΓΡΑΥΣ

Ω δυστυχής, ὦ δυστυχής, ὦ δυστυχής. :

(ΓΕ.) Ἄπαγ' εἰς τὸ βάραθρον· τοῦ γέροντός τις γυνή 575

προελήλυθεν. : (ΣΙΜ.) Τί πείσομαι; Τὸν γὰρ κάδον

ἐκ τοῦ φρέατος βουλομένη τοῦ δεσπότη

εἶ πως δυναίμην ἐξελεῖν αὐτὴ λάθρα,

ἐνήψα τὴν δίκηλλαν ἀσθενεῖ τινι

καλωιδίῳ σαπρῶι διερράγη τέ μοι 580

τοῦτ' εὐθύς — :

(ΓΕ.) Ὅρθως. (ΣΙΜ.) ἐνσέσεικά τ' ἀθλία

καὶ τὴν δίκηλλαν εἰς τὸ φρέαρ μετὰ τοῦ κάδου. — :

(ΓΕ.) Ῥίψαι τὸ λοιπὸν σοι σεαυτὴν ἔστ' ἔτι. :

(ΣΙΜ.) Ὁ δ' ἀπὸ τύχης κόπρον τιν' ἔνδον κειμένην

μέλλων μεταφέρειν περιτρέχων ταύτην πάλαι 585

ζητεῖ βοδι τε — καὶ ψοφεῖ γε τὴν θύραν. :

ΓΕΤΑΣ Φεθγ', ὦ πονηρά, φεθγ'· ἀποκτενεῖ σε, γραθ.

Μᾶλλον δ' ἀμύνου. :

ΚΝΗΜ/ Ποθ' στιν ἢ τοιχωρύχος; :

(ΣΙΜ.) Ἄκουσα, δέσποτ', ἐνέβαλον. : (ΚΝ.) Βάδιζε δὴ 589

εἶσω. : (ΣΙΜ.) Τί πο<ι>εῖν δ', εἶπέ μοι, μέλλεις; :
(ΚΝ.) Ἐγώ;

Δήσας καβιμήσω σε. : (ΣΙΜ.) Μὴ δῆτ' ᾧ τάλαν.

(ΚΝ.) Ταῦτῳι γε τούτῳι σχοινίῳι, νῆ τοὺς θεοὺς.

Κράτιστον, εἴπερ ἔστι παντελῶς σαπρόν. :

(ΣΙΜ.) Τὸν Δᾶον ἐκ τῶν γειτόνων ἐγὼ [καλ]ῶ. :

(ΚΝ.) Δᾶον καλεῖς, ἀνόσι' ἀνειρηκυῖα [σύ; 595

Οὐ σοι λέγω; Θᾶπτον βάδιζ' εἶσω[. — Τάλας

ἐγώ, τάλας· τῆς νῦν ἐρημίας [ἐρῶ

ὡς οὐδέ εἷς. Καταθήσομ' εἰ[ς τὸ φρέαρ· τί γὰρ

ἔτ' ἔστιν ἄλλ'; : (ΓΕ.) Ἐμεῖς ποριοῦ[μεν ἀρπάγην

καὶ σχοινίον. : (ΚΝ.) Κακὸν κάκ[ιστά σ' οἱ θεοὶ 600

ἅπαντες ἀπολέσειαν εἴ τί μ[οι υ -

ΛΔ (ΓΕ.) Καὶ μάλα δικ[αίως. Εἰσ]πεπήδηκεν πάλιν. Pl. 14

ᾠ τρισκακοδα[ίμων οὔ]τος· οἶον ζῆ βίον.

Τοῦτ' ἔστιν εἰλικρ[ινῆς] γεωργός Ἀττικός·
 πέτραις μαχόμε[εν]ος θύμα φερούσαις καὶ σφάκον 605
 δδύνας ἐπισπᾶ[τ', ο]ὔδέν ἀγαθὸν λαμβάνων.
 Ἄλλ' ὁ τρόφιμος γὰρ οὔτοσί προσέρχεται
 ἄγων μεθ' ἀ[ύτ]οῦ τοὺς ἐπικλήτους· ἐργάται
 ἐκ τοῦ τόπου τ[ι]νές εἰσιν. ὦ τῆς ἀτοπίας·
 οὔτος τί τούτους δευρ' ἄγει νῦν; ἦ πόθεν 610
 <γε>γονῶς συνήθης; :

ΣΩΣΤΡ/ Οὐκ ἂν ἐπιτρέψαιμί σοι
 ἄλλως ποῆσαι. Πάντ' ἔχομεν. — (ΓΕ.) ὦ Ἡράκλεις.
 (ΣΩ.) Τουτί δ' ἀπαρνείται τίς ἀνθρώπων ὄλως,
 ἔλθειν ἐπ' ἄριστον συνήθους τεθυκότος;
 Εἶμι γάρ, ἀκριβῶς ἴσθι, σοι πάλαι φίλος. — 615
 (ΓΕ.) Πρὶν ἰδεῖν. (ΣΩ.) Λαβὼν τὰδ' εἰσένευκε, Δ(ᾶ)ε, σύ·
 εἶθ' ἦκε. : ΓΟΡΓΙ/ Μηδαμῶς μόνην τὴν μητέρα
 οἴκοι καταλείπων· ἄλλ' ἐκείνης ἐπιμελοῦ
 ὦν ἂν δέηται. Ταχὺ δὲ κἀγὼ παρέσομαι. :

ΧΟΡΟΥ

ΣΙΜΙΚΗ Τίς ἂν βοηθήσειεν; ὦ τάλαιν' ἐγώ. 620
Τίς ἂν βοηθήσειεν; : ΣΙΚΩΝ Ἡράκλεις ἄναξ,

ἔασαθ' ἡμᾶς, πρὸς θεῶν καὶ δαιμόνων,
σπονδὰς ποῆσαι. Λοιδορεῖσθε, τύπτετε,
οἰμώζετ'· ὦ τῆς οἰκίας τῆς ἐκτόπου.

(ΣΙΜ.) Ὁ δεσπότης ἐν τῷ φρέατι. :

ΣΙΚΩΝ Πῶς; : (ΣΙΜ.) Ὅπως;

Ἴνα τὴν δίκελλαν ἐξέλοι καὶ τὸν κάδον, 626

κατέβαινε κᾶ<ι>τ' ὄλισθ' ἄνωθεν ὥστε καὶ

πέπτωκεν. : (ΣΙΚ.) Οὐ γὰρ ὁ χαλεπὸς γέρων σφόδρα;

(ΣΙΜ.) Οὗτος. (ΣΙΚ.) Καλὰ γ' ἐπόησε, νῆ τὸν Οὐρανόν.

ᾠ φιλτάτη γραυ, νῦν σὸν ἔργον ἐστί. : (ΣΙΜ.) Πῶς; :

(ΣΙΚ.) Ὅλμον τιν' ἢ λίθον τιν' ἢ τοιοῦτό τι 631

ἄνωθεν ἔνσεισον λαβοῦσα. : (ΣΙΜ.) Φίλτατε,

κατάβα. (ΣΙΚ.) Πόσ<ε>ιδον, ἵνα τὸ τοῦ λόγου πάθω;

Ἐν τῷ φρέατι κυνὶ μάχωμαι; Μηδαμῶς. :

(ΣΙΜ.) ᾠ Γοργία, ποῦ γῆς ποτ' εἶ; :

(ΓΟ.)

Ποῦ γῆς ἐγώ; 635

Τί ἐστί, Σιμίκη; : (ΣΙΜ.) Τί γάρ; Πάλιν λέγω·

ὁ δεσπότης ἐν τῷ φρέατι. : ΓΟΡΓΙΑΣ Σώστρατε,
ἔξελθε δευρ'. : — Ἦγοῦ, βάδιζ' εἴσω ταχύ. :

- ΣΙΚΩΝ** Εἰσὶν θεοί, μὰ τὸν Διόνυσον. Οὐ δίδως
 λεβήτιον θύουσιν, ἱερόσυλε σύ, 640
 ἀλλὰ φθονεῖς· ἔκπιθι τὸ φρέαρ εἰσπεσών,
 ἵ]να μηδ' ὕδατος ἔχῃς μεταδοῦναι μηδενί.
 Νυ]νὶ μὲν αἱ Νύμφαι τετιμωρημέναι
 εἴσ'] αὐτὸν ὑπὲρ ἔμοῦ δικαίως. Οὐδὲ εἴς
 μάγειρον ἀδικήσας ἀθῶιος διέφυγεν· 645
 ἱεροπρεπῆς πῶς ἔστιν ἡμῶν ἡ τέχνη.
]ς τραπεζοποιὸν ὃ τι βούλει πῶει.
 Ἄλλ' ἀ]ρα μὴ τέθνηκε; Πάπαν φίλτατον
 καλο]ῦσ' ἀποιμῶζει τις· οὐδὲν τοῦτό γε 649
- P1. 15 (*In summa pagina desunt quattuor fere versus.*)
 δηλονότι καθ[.
 οὕτως ἀνιμήσ[. 655
 τὴν ὄψιν αὐτοῦ τίν[.
 οἴεσθ' ἔσεσθαι, πρὸς θεῶν, βεβ[αμ]μένου,
 τρέμοντος; Ἀστεῖαν. Ἐγὼ μὲν ἠ[δ]έως

ἴδοιμ' ἄν, ἄνδρες, νῆ τὸν Ἄπόλλ[λ]ω τουτονί.
 Ἕμεῖς δ' ὑπὲρ τούτων, γυναῖκες, σπένδετε 660
 εὐχεσθε τὸν γέροντα σωθῆναι — κακῶς,
 ἀνάπηρον ὄντα, χωλόν· οὕτω γί[ν]εται
 ἀλυπτότατος γὰρ τῶιδε γείτων τ[ῶι] θεῶι
 καὶ τοῖς ἀεὶ θύουσιν. Ἐπιμελὲς δέ μ[ο]ι
 τοῦτ' ἔστιν, ἄν τις ἄρα μισθώσητ' ἐμέ. : 665

(ΣΩ.) Ἄνδρες, μὰ τὴν Δήμητρα, μὰ τὸν Ἀσκληπιόν,
 μὰ τοὺς θεούς, οὐπώποτ' ἐν τῶμῶι βίωι
 εὐκαιρότερον ἄνθρωπον ἀποπε<π>νιγμένον
 ἐόρακα μικροῦ· τῆς γλυκ<ε>ίας διατριβῆς.
 Ὁ Γοργίας γάρ, ὡς τάχιστ' εἰσήλθομεν, 670
 εὐθὺς κατεπήδησ' εἰς τὸ φρέαρ. Ἐγὼ δέ καὶ
 ἢ παῖς ἄνωθεν οὐδέν ἐποοῦμεν — τί γὰρ
 ἐμέλλομεν; —· πλὴν ἢ μὲν αὐτῆς τὰς τρίχας
 ἔτιλλ', ἔκλα', ἔτυπτε τὸ στήθος σφόδρα,
 ἐγὼ δ' ὁ χρυσοῦς, ὡσπερεὶ — νῆ τοὺς θεούς — 675
 τροφὸς παρεστῶς, ἐδεόμην γε μὴ ποεῖν
 ταῦθ', ἰκέτευον ἐμβλέπων ἀγάλματι
 οὐ τῶ τυχόντι. Το<θ> δέ πεπληγμένου κάτω
 ἔμελεν ἔλαττον ἢ τινός μοι, πλὴν ἀεὶ
 ἔλκειν ἐκείνον· τοῦτ' ἐνώχλ<ε>ι μοι σφόδρα. 680
 Μικροῦ γε, νῆ Δί', αὐτὸν ἐξαπολώλεκα·
 τὸ σχοινίον γάρ, ἐμβλέπων τῇ παρθένωι,
 ἀφῆκ' ἴσω<ς> τρίς. Ἄλλ' ὁ Γοργίας — Ἄτλας
 ἦν οὐχ ὁ τυχών — ἀντεῖχε κα<ι> μόλις ποτέ

ἀνενήνοχ' αὐτόν. Ὡς ἐκεῖνος ἐξέβη,
 δεῦρ' ἐξελήλυθ'. Οὐ γὰρ ἐδυνάμην ἔ[τι
 κατέχειν ἑμαυτόν, ἀλλὰ μικροῦ [τὴν κόρην
 ἐφίλουν προσιών· οὕτω σφόδρ' ἐ[υ - υ -
 ἔρῳ. Παρασκευάζομαι δὴ — τὴν θ[ύραν
ψοφοῦσιν. *Ω Ζεῦ Σῶτερ, ἐκτόπου θ[έας. 690

ΓΟΡΓΙ/ Βούλει τι, Κνήμων; Εἶπέ μοι. : (ΚΝ.) Τί [-υ-
φαύλως ἔχω. : (ΓΟ.) Θάρρει. :

(ΚΝ.) Τεθάρ[ρηκ'. οὐκέτι

ὕμιν ἐνοχλήσει τὸν ἐπίλοιπον γάρ[ρ χρόνον
Κνήμων. : (ΓΟ.) Τοιοῦτόν ἐστ' ἐρημία κ[ακόν.

Ὅρβις; Ἄκαρῆς νῦν παραπόλωλας ἀρτίως. 695

Τηρούμενον δὴ τηλικοῦτον τῷ βίῳ
ἤδη καταζῆν δεῖ. : (ΚΝ.) Χαλεπῶς μὲν οἶδ' ὅτι
ἔχω. Κάλεσον δέ, Γοργία, τὴν μητέρα.

(ΓΟ.) Ὡς ἔνι μάλιστα. — Τὰ κακὰ παιδεύειν μόνα
 ἐπίσταθ' ἡμᾶς, ὡς ἔοικε. (ΚΝ.) Θυγάτριον, 700
βούλει μ' ἀναστήσαι λαβοῦσα; : ΣΩ/ Μακάριε
ἄνθρωπε, — : (ΚΝ.) Τί παρέστηκας ἐνταῦθ', ἄθλι[ε;

Pl. 16 (*In summa pagina desunt quinque fere versus.*)

.....]εσοις ἐβουλόμην
Μυρ]ρίνη και Γοργία,
 ε. [...]ον προειλόμην· 710
 οὐκ ἴσως [ἐστίν δ]ικ[α]ι[ο]ν, οὐδ' ἂν εἷς δύναιτό με
 τοῦτο με[τα]πεισαί τις ὑμῶν, ἀλλὰ συγχωρήσετε.
 Ἐν δ' ἴσω[ς] ἡμάρτ<αν>ον ὅτι τῶν ἀπάντων φ̄<ό>μην
 αὐτὸς αὐτ[ά]ρκης τις εἶναι και δεήσε<σ>θ' οὐδενός.
 Νῦν δ' [ἰ]δῶν δξείαν οὔσαν ἄσκοπόν τε τοῦ βίου 715
 τὴν τε[λ]ευτὴν εὐρον οὐκ εὔ<τοῦ>το γινώσκων τότε.
 Δεῖ γὰρ [εἶ]ναι και παρεῖναι τὸν ἐπικουρήσουτ' αἰί.
 Ἄλλὰ μὰ τὸν Ἡφαιστον — οὕτω

σφόδρα <δι>εφθάρμην ἐγὼ
 τοὺς βίους ὁρῶν ἐκάστους τοὺς λογισμούς<θ>δν τρόπον
 πρὸς τὸ κερδαίνειν ἔχουσιν — οὐδέν' εὔνουν ὠλόμην
 ἕτερον ἑτέρῳ τῶν ἀπάντων ἂν γενέσθαι. Τοῦτο δὴ
 ἐμποδῶν ἦν μοι. Μόλις δὲ πείραν εἷς δέδωκε νῦν
 Γοργίας ἔργον ποήσας ἀνδρὸς εὐγενεστάτου. 723
 Τὸν γὰρ οὐκ ἐῶν<τά> τ' αὐτὸν προσιέναι <υ> τῆ θύραι,

οὐ βοηθήσαν<τά> τ' αὐτῶι πώποτ' εἰς οὐδέν μέρος,
οὐ προσειπόντ', οὐ λαλήσανθ' ἠδέως, σέσωχ' ὄμως.
Εἶπ' ἄν ἄλλος—καὶ δικαίως· « Οὐκ ἔαις με προσιέναι;
Οὐ προσέρχομ'. Οὐδέν ἡμῖν

γέγονας αὐτὸς χρήσ<ι>μος;

Οὐδ' ἐγὼ σοὶ νῦν. » Τί δ' ἐστί,

μειράκιον; Ἐάν <τ'> ἐγὼ

ἀποθάνω νῦν—οἶομαι δέ, καὶ κακῶς, οἷως ἔχω— 730

ἄν τε περιῶ <που>, π<ο>οῦμαι

σ' ὕόν· ἅ τ' ἔχων τυγχάνω

πάντα σαυτοῦ νόμισον εἶναι. Τήνδε σοὶ παρεγγυῶ·

ἄνδρα <τ>αύτη πόρισον. Εἰ γάρ

καὶ σφόδρ' ὑγιαίνοιμ' ἐγώ,

αὐτὸς οὐ δυνήσομ' εὐρεῖν· οὐ γὰρ ἄρέσει μοὶ ποτε 734

οὐδ<έ> εἶς. Ἄλλ' ἐμέ μὲν, <ἄν ζῶ>,

ζῆν ἐἴθ' ὡς βούλομαι·

τά δ' ἐμὰ πρᾶ<τ>τ' αὐτὸς παραλαβών.

Νοῦν ἔχεις σὺν τοῖς θεοῖς,

κηδεμῶν εἴ τῆς ἀδελφῆς εἰκότως. Τοῦ κτήματος

ἐπιδίδου <σὺ> προῖκα τοῦμοῦ διαμετρήσας <θ>ῆμισυ,

τ[ὸ] δ' ἕτερον λαβὼν διοίκει, κάμει καὶ τὴν μητέρα 739

βόσκει. Κα]τάκλινόν με, θύγατερ.

Τῶν δ' ἀναγκαίων λέγειν
 πλείον' οὐκ ἀνδρὸς νομίζω· πλὴν ἐκεῖνό γ' ἴ(σ)θι, παῖ·
]ου γὰρ βούλομ' εἰπεῖν δλίγα σοι καὶ τοῦ τρόπου.
 Εἰ]οι πάντες ἦσαν, οὔτε τὰ δικαστήρια
 ἦν ἂν ο]ὔθ' αὐτο(ὺ)ς ἀπήγον εἰς τὰ δεσμωτήρια 744
 οὔτε π]όλεμος ἦν, ἔχων δ' ἂν μέτρι' ἕκαστος ἡγάπα.
 Ἄλλ' ἴσως ταυτ' ἔστ' ἀρεστὰ μᾶλλον· οὕτω πράττετε.
 Ἐκποδῶν ὑμῖν <ὀ>χαλεπὸς δύσκολός τ' ἔσται γέρων. :

ΓΟ]// Ἄλλὰ δέχομαι ταυτα πάντα. Δεῖ δὲ μετὰ σοῦ νυμφίον
 ὡς τάχισθ' εὐρεῖν <τιν'> ἡμᾶς τῆ κόρη, σοὶ συνοδοκοῦν. :

(ΚΝ.) Οὔτος, εἴρηχ' ὅσ' ἐφρόνουν σοι·

μὴ ἴνόχλει, πρὸς τῶν θεῶν[.

(ΓΟ.) Βούλεται γὰρ ἐντυχεῖν σοι — :

ΚΝΗΜ/ Μηδαμῶς, πρὸς τῶν θεῶν.

ΓΟΡΓΙ/ τὴν κόρην αἰτῶν τις — :

(ΚΝ.) Οὐδ(έ) ἐν ἔτι <τοῦτό> μοι μέλει. :

(ΓΟ.) ὀ <σε> συνεκσώσας. : (ΚΝ.) Ὁ ποῖος; :

(ΓΟ.) Οὔτοσί. : — Πρόελθε σύ. :

(ΚΝ.) Ἐπικέκαυται μὲν· γεωργός ἐστι; :

(ΓΟ.) Καὶ μάλ', ὦ πάτερ·

οὐ τρυφῶν, οὐδ' οἷος ἀργὸς περιπατεῖν τὴν ἡμέραν 755

Pl. 17]..γένος..[.
] . δίδου· πῶς τοῦ[τ(ο).
 εἰσκ]υκλείτ' εἴσω με : Καί . [.
 ἐπιμ]ελοῦ τούτου :

(ΓΟ.) Τὸ λο[ιπὸν.
 τὴν] ἀδελφὴν : Ἐπανε[.]ωστ[.]. [. .

(ΣΩ.) οὐ[δ]ὲν ὁ πατὴρ ἀντερεῖ [μοι
 (ΓΟ.)]οὐν ἔγωγέ σ[ο]ι

ἐγγυῶ δίδωμι πάντων [μαρτύρω]ν ἐνάντιον 762

† ενεγκεινοσ δίκαιόν ἐστι π . [.] . η, Σώστρατε.

Οὐ πεπλασμένῳ γὰρ ἦθει πρὸς τὸ πρᾶγμ' ἐλήλυθ[ας
 ἀλλ' ἀπλῶς, καὶ πάντα πο<ι>εῖν ἠξιώσας τοῦ γάμου
 ἕνεκα· τρυφερὸς ὢν, : δίκηλλαν

ἔλαβες, ἔσκαψας, πον[εῖν
 ἠθέλησας. Ἐν δὲ τούτῳ τῷ μέρει μάλιστα ἀνὴρ 767
 δείκνυτ', ἐξισοῦν ἑαυτὸν ὀ<σ>τις ὑπομένει τινὶ
 εὐπορῶν πένητι· καὶ γὰρ μεταβολὴν οὗτος τύχ[ης
 ἐγκρατῶς οἴσει. Δέδωκας πείραν ἱκανὴν τοῦ τρόπ[ου]

διαμένοις μόνον τοιοῦτος. :

(ΣΩ.) Πολὺ μὲν οὖν κρ(ε)ίττω[ν ἔτι.

Ἄλλ' ἐπαινεῖν αὐτὸν ἔστιν φορτικόν (τι) πράγμα ἴσως,
εἰς καλὸν θ' ὄρω παρόντα τὸν πατέρα. :

(ΓΟ.) Καλλι(π)πίδ[ης

ἔστι σοῦ πατήρ; (ΣΩ.) Πάνυ μὲν οὖν. :

ΓΟ/ Νῆ Δί', (ἀλλ)ὰ πλούσιος

(καί) δίκαιος (καί) γεωργὸς ἄμαχος. :

ΚΑΛΛΙΠΠΙΔΗΣ

Ἄπο(λέ)λει(μ)μ' ἴσως. 77^b

(οἶδὲ) καταβεβρωκότε(ς) δὴ

τὸ πρόβατον φροῦδοι πάλαι

εἰσιν εἰς ἄγρον. :

ΓΟΡΓΙ/ Πόσ(ε)ιδον, ὀξυπείνως πως ἔχει.

Αὐτίκ' αὐτῷ ταῦτ' ἐροῦμεν; :

(ΣΩ.) Πρῶτον ἀριστησάτω,

πρα(ό)τερος ἔσται. :

(ΚΑ.) Τί τοῦτο, Σώστρατ'; Ἠριστήκατε;

(ΣΩ.) Ἄλλὰ καὶ σοὶ παραλέλ(ε)ιπται. Πάραγε. :

(ΚΑ.) Τοῦτο δὴ ποῶ. : 78°

ΓΟΡΓΙΑΣ Εἰσιῶν αὐτὸς λάλει (ποτ') εἴ τι βούλει τῷ πατρὶ

κατὰ μόνας. : (ΣΩ.) Ἐνδον περιμενεῖς; Οὐ γάρ; :
(ΓΟ.) Οὐκ ἐξέρχομαι

ἔνδοθεν. :

(ΣΩ.) Μικρὸν διαλιπὼν παρακαλῶ τοίνυν <σ> ἐγώ[.

ΧΟΡΟΥ

ΣΩΣΤΡ/ Οὐχ ὡς ἐβουλόμην ἅπαντά μοι, πάτερ, 784
οὐδ' ὡς προσεδόκων γίνεται παρὰ σοῦ. : (ΚΑ.) Τί δέ;

Οὐ συγκεχώρηχ' ; ἥς ἐραῖς σε λαμβάνειν
καὶ βούλομαι καὶ φημι δεῖν. : (ΣΩ.) Οὐ μοι δοκεῖς. :

(ΚΑ.) Νῆ τοὺς θεοὺς ἔγωγε, γινώσκων δ[τι
νέφ γάμος βέβαιος οὗτος γίνετ[αι,
ἔάν δι' ἔρωτα τοῦτο συμπ(ε)ισθῆ ποε[ῖν. 790

(ΣΩ.) Ἐπειτ' ἐγὼ μὲν τὴν ἀδελφὴν λήψ[ομαι
τὴν τοῦ νεανίσκου νομίζων ἄ[ξιον
ἡμῶν ἐκείνου, πῶς δὲ τοῦτο νο[ν σὺ φῆς,
οὐκ ἀντιδώσειν τὴν ἐμήν; : Αἰσχρὸν λέγει[ς.

(ΚΑ.) Νύμφην γὰρ ἅμα καὶ νυμφίον πτωχοὺς λαβεῖν 795
οὐ βούλομ'· ἱκανὸν δ' ἐστὶν ἡμῖν θάτερον. :

(ΣΩ.) Περὶ χρημάτων λαλεῖς, ἀβεβαίου πράγματος.

Εἰ μὲν γὰρ οἶσθα ταῦτα παραμενοῦντά σοι
 εἰς πάντα τὸν χρόνον, φύλαττε μηδενὶ
 τούτων μεταδιδούς. ὦν δὲ μὴ σὺ κύριος 800
 εἶ, μηδὲ σαυτοῦ τῆς τύχης δὲ πάντ' ἔχεις,
 τί ἂν φθονοίης, ὦ πάτερ, τούτων τινί;
 Αὕτη γὰρ ἄλλω τυχὸν ἀναξίω τινὶ
 ἀφελομένη σοῦ πάντα προσθήσει πάλιν.

P1. 18 Διόπερ ἔγωγέ φημι δεῖν, ὅσον χρόνον 805
 εἶ κύριος, χρησθαί σε γενναίως, πάτερ,
 αὐτοῖς, ἐπικουρεῖν πᾶσιν, εὐπόρους ποεῖν
 ὡς ἂν δύνη πλείστους διὰ σαυτοῦ. Τοῦτο γὰρ
 ἀθάνατόν ἐστι· κἂν ποτε πταίσας τύχης,
 ἐκεῖθεν ἔσται ταῦτό τοῦτό σοι πάλιν. 810

Πολλῶ δὲ κρείττων ἐστὶν ἐμφανῆς φίλος
 ἢ πλοῦτος ἀφανῆς δὲν σὺ κατορύξας ἔχεις. :

KA/ Οἶσθ' οἶόν ἐστι, Σώστραθ'· ἀ συνελεξάμην
 οὐ συγκατορύξω ταῦτ' ἐμαυτῶι. Πῶς γὰρ ἂν;

Σὰ δ' ἐστί. Βούλει περιποήσασθαι τινα φίλον δοκιμάσας; Πράττε τοῦτ' ἀγαθῆ τύχηι.
 Τί μοι λέγεις γνώμας; Πόριζε, † βάδιζε δίδου, μεταδίδου· συμπέπ(ε)ισμαι πάντα σοι.
 (ΣΩ.) Ἐκῶν; : (ΚΑ.) Ἐκῶν, εὖ ἴσθι. Μηδέν τοῦτό σε ταραττέτω. : (ΣΩ.) Τὸν Γοργίαν τοίνυν καλῶ. : 810

ΓΟΡΓΙ/ Ἐπακήκο' ὑμῶν ἐξιῶν πρὸς τῆι θύραι
 ἅπαντας οὐ(ς) εἰρήκατ' ἐξ ἀρχῆς λόγους.
 (ΣΩ.) Τί οὖν; (ΓΟ.) Ἐγώ (σ', ῶ) Σώστρατ', εἶναι μὲν φίλον
 ὑπολαμβάνω σπουδαῖον ἀγαπῶ τ' ἐκτόπως·
 μείζω δ' ἑμαυτοῦ πράγματ' οὔτε βούλομαι 825
 οὔτ' ἂν δυναίμην, μὰ Δία, βουληθεὶς φέρειν. :
 (ΣΩ.) Οὐκ οἶδ' ὅ τι λέγεις. : (ΓΟ.) Τὴν ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν
 δίδωμί σοι γυναῖκα, τὴν δὲ σὴν λαβεῖν —
καλῶς ἔχει μοι. : (ΣΩ.) Πῶς καλῶς; : (ΓΟ.) Οὐχ ἡδύ μοι
 εἶναι τρυφᾶν ἐν ἀλλοτρίοις πόνοις δοκεῖ, 830
συλλεξάμενον δ' αὐτόν. : (ΣΩ.) Φλυαρεῖς, Γοργία·
οὐκ ἄξιον κρίνεις σεαυτὸν τοῦ γάμου; :
 (ΓΟ.) Ἐμαυτὸν εἶναι κέκρικ' ἐκείνης ἄξιον,
λαβεῖν δὲ πολλὰ μικρ' ἔχοντ' οὐκ ἄξιον. :

ΚΑΛΛΙΠ/ Νῆ τὸν Δία τὸν μέγιστον, εὐγενῶς γέ πως 835

.....] . ος εἶ. : (ΓΟ.) Πῶς; :

(ΚΑ.) Οὐκ ἔχων βούλει δοκεῖν

.....] ἐπειδὴ συμπεπ<ε>ισμένον μ' ὄρῃς

.....] ε τούτῳ μ' ἀναπέπ<ε>ικας διπλασίως

.....] ὡν πένης <τις> ἀπόπληκτός θ' ἅμα

... ἐλπί]δ' ὑποδείκνυσιν εἰς σωτηρίαν. : 840

(ΓΟ.) (ΣΩ.) Ὑπό]λοιπόν ἐστιν ἡμῖν ἐγγυᾶν. :

(ΚΑ.) Ἄλλ' ἐγγυᾶ παίδων ἐπ' ἀρότῳ γνησίων

τὴν θυγατέρ' ἤδη, μειράκιόν, σοι προῖκά τε

δίδωμ' ἐπ' αὐτῇ τρία τάλαντ'. : (ΓΟ.) Ἐγὼ δέ γε

ἔχω τάλαντον προῖκα τῆς ἐτέρας. : (ΚΑ.) Ἐχεις; 845

Μηδ' αὖ σὺ λίαν — : (ΓΟ.) Ἄλλ' ἔχω τό γε χωρίον.

(ΚΑ.) Κέκτησ' ὅλον σύ, Γοργία. Τὴν μητέρα

ἤδη σὺ δευρο τὴν τ' ἀδελφὴν μετάγαγε

πρὸς τὰς γυναῖκας τὰς παρ' ἡμῖν. : (ΓΟ.) Ἄλλὰ χρή. :

(ΣΩ.) Τὴν νύκτα [.] Pl. 19
 πάντες μεν[. το]ὺς γάμους 851
 ποήσομεν. Κ[αὶ τὸν] γέροντα, [Γορ]γία,
 κομίσατε δε[ο]ρ^ς. ἔξει τὰ δ[έον]τ^ς ἔνταυθ' ἴσω[ς
 μᾶλλον παρ' ἡμῖν.: (ΓΟ.) Οὐκ ἔθ[ελ]ήσει, Σώστρατε. :

(ΣΩ.) Σύμπεισον αὐτόν. :

(ΓΟ.) Ἄν δύνωμ[αι. (ΣΩ.)] Δεῖ πότον 856
 ἡμῶν γενέσθαι, παπία, νυνὶ [κ]αλόν,
 καὶ τῶν γυναικῶν παννυχίδα. : (ΚΑ.) Τοῦναντίον
 πίνοντ' ἐκεῖναι, παννυχιούμεν οἶδ' ὅτι
 ἡμεῖς. Παράγων δ' ὑμῖν ἐτοιμάσω τι τῶν
 προὔργου. :

ΣΩ/ Πόει τοῦτ'. — Οὐδενὸς χρή πράγματος
 τὸν εἶ φρονουθ' ὅλως ἀπογνῶναί ποτε· 861
 ἄλωτὰ γίνετ' ἐπιμελείαι καὶ πόνωι
 ἅπαντ'. Ἐγὼ τοῦτο<υ> παράδειγμα νῦν φέρω·
 ἐν ἡμέραι μιᾷ κατείργασμαι γάμον
 <δν> οὐδ' ἂν εἷς ποτ' ὤιετ' ἀνθρώπων ὅλως. : 865

ΓΟΡ/ Προάγε<τε> δὴ θάττον ποθ' ὑμεῖς.: ΣΩ/ Δεῦρο δὴ.

Μῆτερ, δέχου ταύτας. Ὁ Κνήμων δ' οὐδέπω; :

(ΓΟ.) Ὅς ἰκέτευέ μ' ἐξαγαγεῖν τὴν γραῦν ἔτι
 ἵν' ἦ τελέως μόνος καθ' αὐτόν. : (ΣΩ.) Ἄ τρόπου
ἀμάχου.: (ΓΟ.) Τοιοῦτος. (ΣΩ.) Ἄλλὰ πολλὰ χαιρέτω.

Ἡμεῖς δ' ἴωμεν.: (ΓΟ.) Σώστραθ', ὑπεραιοσχύνομαι
γυναιξι⟨ν⟩ ἐν ταύτῳ-: (ΣΩ.) Τίς δ' ἄλλος; Οὐ πρόβει;
Οἰκεία ταύτ' ἤδη νομίζειν πάντα δεῖ. :

ΣΙΜΙΚ/ Ἄπειμι, νῆ τὴν Ἄρτεμιν, κ' ἄγώ· μόνος
 ἐνταῦθα κατακείσει, τάλας σὺ τοῦ τρόπου. 875

Πρὸς τὸν θεόν σε βουλομένων [τούτων ἄγειν
 ἀντεῖπας· ἔσται μέγα <κα>κὸν πάλιν [τί σοι,
νῆ τῷ θεῷ, <καί> μείζον ἢ νῦν. Εὖ πά[θους.

ΓΕΤΑΣ Ἐγὼ προσελθὼν ὄψομαι δευρ[. 879
 Αὐλεῖ

Τί μοι προσαυλεῖς, ἄθλι' οὗτος; Οὐδέπω σχολή [μοι.
Πρὸς τὸν κακῶς ἔχοντα πέμπουσ' ἐνθαδί μ'· ἐπίσ[χες.

ΣΙΜΙΚ/ Καὶ παρακαθήσθω γ' εἰσιῶν αὐτῷ τις ἄλλος ὑμῶ[ν.
 Ἐγὼ δ' ἀποστέλλουσα τροφίμην βούλομα<ι> λαλή[σαι
ταύτη, προσειπεῖν, ἀσπάσασθαι. :

(ΓΕ.) Νοῦν ἔχεις. Βάδ[ιζε.

Τοῦτον δὲ θεραπεύσω τέως ἐγώ. Πάλαι δ[υ-υ 885
 τ[ο]θτ[ο]ν λαβε[ῖν] τὸν καιρὸν ἀλλὰ διαπο. [-υ-υ
]ετει καὶ τῶν β[.

Pl. 20 ο]ὔπω δυνήσ[.]ι μάγειρε

Σίκων, πρόελ[θε δ]εθρό μ[ο]ι
 [σὺ θάττ]ον. — *Ω Πόσ(ε)ιδον
οἴαν ἔχειν οἴμ[αι δι]ατριβήν. :

(ΣΙ.) Σὺ μ[ε κα]λείς; : (ΓΕ.) *Εγωγε. 890
Τιμωρίαν [βούλ]ει λαβεῖν ὧν ἄρτίως ἔπασχες; :

(ΣΙ.) *Εγὼ δ' ἔπασχ[ον ἄ]ρτίως; Οὐ λαικάσει φλυαρῶν; :

(ΓΕ.) *Ο δύσκολος [γέρ]ων καθεύδει μόνος. :

(ΣΙ.) *Εχει δὲ πῶς[;]

(ΓΕ.) Οὐ παντάπ[ασ]ιν ἀθλίως. : (ΣΙ.) Οὐκ ἂν δύναιτό γ' ἡμᾶς
 τύπτειν ἀναστάς; :

(ΓΕ.) Οὐδ' ἀναστήν' <αὐτός>, ὡς ἐγῶμαι. :

(ΣΙ.) *Ὡς ἡδὺ πρᾶγμα μοι λέγεις· αἰτήσομ' εἰσιῶν τι. 896
*Εξω γὰρ ἔσται τῶν φρενῶν. :

(ΓΕ.) <Τί δ' ἂν>, τὸ δ(ε)ῖνα, πρῶτον
 ἔξω προελκύσωμεν αὐτόν, εἶτα θέντες αὐτοῦ
 κόπτωμεν οὕτω τὰς θύρας, αἰτῶμεν, ἐπιφλέγωμεν;
 *Εσται τις ἡδονή, λέγω. : (ΣΙ.) Τὸν Γοργίαν δέδοικα 900
μὴ καταλαβῶν ἡμᾶς καθαίρηι. :

ΓΕ/ Θόρυβός ἐστιν ἔνδον,
 πίνουσ(ιν)· οὐκ αἰσθήσεται οὐδεὶς.

Τὸ δ' ὄλον ἐστ(ιν) ἡμῖν
 ἄνθρωπος ἡμερωτέος· κηδεύομεν γὰρ αὐτῷ,
 οἴκειος ἡμῖν γίνετα'. Εἰ δ' ἔσται τοιοῦτος ἀεὶ,

ἔργον ὑπενεγκεῖν. : (ΣΙ.) Πῶς γὰρ οὐ; :

(ΓΕ.) Λαθεῖν μόνον προθυμοῦ 905
αὐτὸν φέρων δευρ' εἰς τὸ πρόσθεν. Πρόαγε δὴ σύ.

(ΣΙ.) Μικρὸν :
πρόσμεινον, ἱκετεύω σε· μή με καταλιπὼν ἀπέλθῃς.
Καὶ μὴ ψόφει, πρὸς τῶν θεῶν. :

(ΓΕ.) Ἄλλ' οὐ ψοφῶ, μὰ τὴν Γῆν.

Εἰς δεξιάν. : (ΣΙ.) Ἴδού.

(ΓΕ.) Θεὸς αὐτοῦ. Νῦν δὲ καιρὸς. Εἶεν.
Ἐγὼ προάξω πρότερος. Ἦν.

— Καὶ τὸν ῥυθμὸν σὺ τήρει. 910

Παῖδες καλοί. Παῖ, παιδίον. <Παῖ>, παῖδες.

(ΚΝ.) Οἴχομ', οἴμοι. 912

(ΓΕ.) Τίς οὔτος; Ἐντεθθέν τις εἶ; :

(ΚΝ.) <Δη>λονότι. Σὺ δὲ τί βούλεις;

(ΓΕ.) Λέβητας αἰτοῦμαι παρ' ὑμῶν καὶ σκάφην. :

(ΚΝ.) Τίς ἄν με

στήσειεν ὀρθόν; (ΓΕ.) Ἔστιν ὑμῖν, ἔστιν ὡς ἀληθῶς.

Καὶ τρίποδας ἑπτὰ καὶ τραπέζας

δώδεκ'. Ἄλλά, παῖδες,

τοῖς ἔνδον <εἰς>αγγείλατε· σπεύδω γάρ. :

(ΚΝ.) Οὐδέν ἐστι<ν>. :

- (ΓΕ.) Οὐκ ἔστιν; : (ΚΝ.) <Οὐκ> ἀκήκοας μυρ<ι>άκις; :
 (ΓΕ.) ᾿Αποτρέχω δῆ. :
 ΚΝΗΜ/ ᾿Ω δυστυχῆς ἐγώ· τίνα τρόπον ἐνθαδι προήχθην;
 Τίς μ' εἶ]ς τὸ πρόσθε κα<τα>τέθηκεν; :
 — ᾿Απαγε δῆ σύ, καὶ δῆ. 920
- (ΣΙ.) Παῖ, παι]δίον. Γυναῖκες, ἄνδρες. Παῖ θυρωρέ. :
 (ΚΝ.) Μαίνει,
 ἄνθρ]ωπε· τὴν θύραν κατάξεις. :
 (ΣΙ.) Δάπιδας ἐννέ' ἡμῖν
] .ε — : (ΚΝ.) Πόθεν; :
 (ΣΙ.) καὶ παραπέτασμα βαρβαρικὸν ὕφαντὸν
] ποδῶν τὸ μῆκος ἑκατόν. :
 (ΚΝ.) Εἶθε μοι γένοιτο.
- (ΣΙ.) ᾿Εστιν. (ΚΝ.) Πό]θεν; Γραθ. Ποθ' στιν <ῆ> γραθς; :
 (ΣΙ.) ᾿Εφ' ἑτέραν βαδίζω 925
θύραν; : (ΚΝ.) ᾿Απαλλάγητε δῆ.
 Γραθ Σιμίκη. : — Κακὸν δὲ
κακῶς <σ'> ἅπαντες ἀπολέσειαν οἱ θεοί· τί βούλει; :
- (ΓΕ.) Κρατήρα βούλομαι λαβεῖν χαλκοῦν, μέγαν. :
 (ΚΝ.) Τίς ἄν με
στήσειεν ὀρθόν; : (ΣΙ.) ᾿Εστιν ὑμῖν, ἔστιν ὡς ἀληθῶς
τὸ παραπέτασμα, παπία. :
 (ΓΕ.) Πα<τρ>ίδιον, οὐδ' ὁ κρατήρ; :

(ΚΝ.) Τήν Σιμίκην ἀποκτενῶ. :

(ΓΕ.) Κάθειδε μη<δέ> γρύζων.

Φεύγεις ὄχλον, γυναῖκα μισεῖς, οὐκ ἔθεις κομίζειν
εἰς ταῦτὸ τοῖς θύουσι σαυτόν· πάντα ταυτ' ἀνέξει,
οὐδεις βοηθός σοι πάρεστιν. Πρῖε σαυτόν αὐτός.

Ἄκουε δ' ἐξῆς πάντα γα[.]...ι.[.....].ι.[... 935

Pl. 21] αγκας οὐδέ τήν [.....].[.].[.....].

.....]ον αἰ γυναῖκες. [.....]παρ' ὑμῶν

.....]αικί τῆι τε παιδί [.....]ολαι τὸ πρῶτον

.....]ματ' οὐκ ἀηδῆς διατρ[ι]βή τις αὐτῶν. 939

(ΣΙ.) Μικ]ρ[όν γ'] ἄνωθεν. Ἦυτρέπιζον συμπόσι<ο>ν ἐγώ τι
τοῖς ἀνδράσιν τούτοις — ἀκούεις; Μὴ κάθειδε. :

(ΚΝ.) Μὴ γάρ;

Οἴμοι. : (ΣΙ.) <υ- > βούλει παρεῖναι;

Πρόσεχε καὶ τὰ λοιπά.

Σπονδὴ παρῆν. Ἔστρώννυτ[ο]

στιβάς χ[α]μαί· τραπέζας

ἔγωγε· τοῦτο γὰρ ποεῖν ἔμοι προσῆκ' — ἀκούεις;

Μάγειρος ὦν γάρ τυγχάνω· μέμνησο.

(ΓΕ.) Μαλακὸς ἀνὴρ[.

(ΣΙ.) Ἄλλος δὲ χερσὶν εὖσιον γέροντα πολὺν ἤδη 946
ἔκλινε κοῖλον εἰς κύτος, μ(ε)ιγνύς τε νᾶμα Νυμφῶν
ἔδεξιοῦτ' αὐτοῖς κύκλω, καὶ ταῖς γυναιξὶν ἄλλος.
Ἦν δ' ὥσπερ εἰ ᾿ς ἄμμον φοροίης.

Ταῦτα μανθάνεις σύ.

Καί τις βρεχεῖσα προσπόλων εὐήλικος προσώπου 950
ἄνθος κατεσκιασμένη χορεῖον εἰσέβαινε
ῥυθμὸν μετ' αἰσχύνης ὁμοῦ μέλλουσα <καὶ> τρέμουσα·
ἄλλη δὲ συγκαθηπτε ταύτη χεῖρα κάχόρευεν. :

(ΓΕ.) ὦ πράγμα πάνδεινον παθῶν, χόρευε, συνεπίβαινε.

(ΚΝ.) Τύπτε(τε); Τί βούλεσθ', ἄθλιοι; :

(ΣΙ.) Μᾶλλον <σύ> συνεπίβαινε.

Ἄγροικος εἶ. : (ΚΝ.) Μή, πρὸς θεῶν.

(ΓΕ.) Οὐκοῦν φέρωμεν εἴσω 956

ἤδη σε; (ΚΝ.) Τί ποήσω; (ΣΙ.) Χόρευε δὴ σύ. :

(ΚΝ.) Φέρετε· κρεῖττον

ἴσως ὑπομένειν ἐστὶ τάκεϊ. :

(ΓΕ.) Νοῦν ἔχεις. Κρατοῦ(μεν).

ὦ καλλίνικοι. Παῖ Δόναξ, Σίκων σύ γε,

αἴρεσθε τοῦτον, ε(ἰ)σφέρετε. Φύλαττε δὴ 960

σεαυτόν· ὥς, ἐάν σε παρακινοθῆντά τι
λάβωμεν αὐτίς, οὐδέ μετρίως ἴσθ' ὅτι
χρησόμεθά σοι τὸ τηνικάδ'. Ἰώ, ἐκδότω
στεφάνους τις ἡμῖν, δαίδα. : (ΣΙ.) Τουτονὶ λαβέ.

(ΓΕ.) Εἶεν. Συνησθέντες κατηγωνισμένοις 965
ἡμῖν τὸν ἐργώδη γέροντα, φιλοφρόνως
μειράκια, παῖδες, ἄνδρες, ἐπικροτήσατε.
Ἡ δ' εὐπάτειρα φιλόγελως τε παρθένος
Νίκη μεθ' ἡμῶν εὐμενῆς ἔποιτ' ἀεί. :

Μενάνδρου

Δύσκολος

Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

55279

AK-Hinweis

Peck
a.R.

Fach

Bio K 35

Sonder-Aufstellung

26

Ausl.-Verm.

12.6.94 N. Sch. u

7,20/29

SLUB DRESDEN

3 0045883

A white rectangular label with rounded corners. At the top, it reads 'SLUB DRESDEN' in a bold, sans-serif font. Below this is a standard 1D barcode. Underneath the barcode, the number '3 0045883' is printed in a bold, sans-serif font.